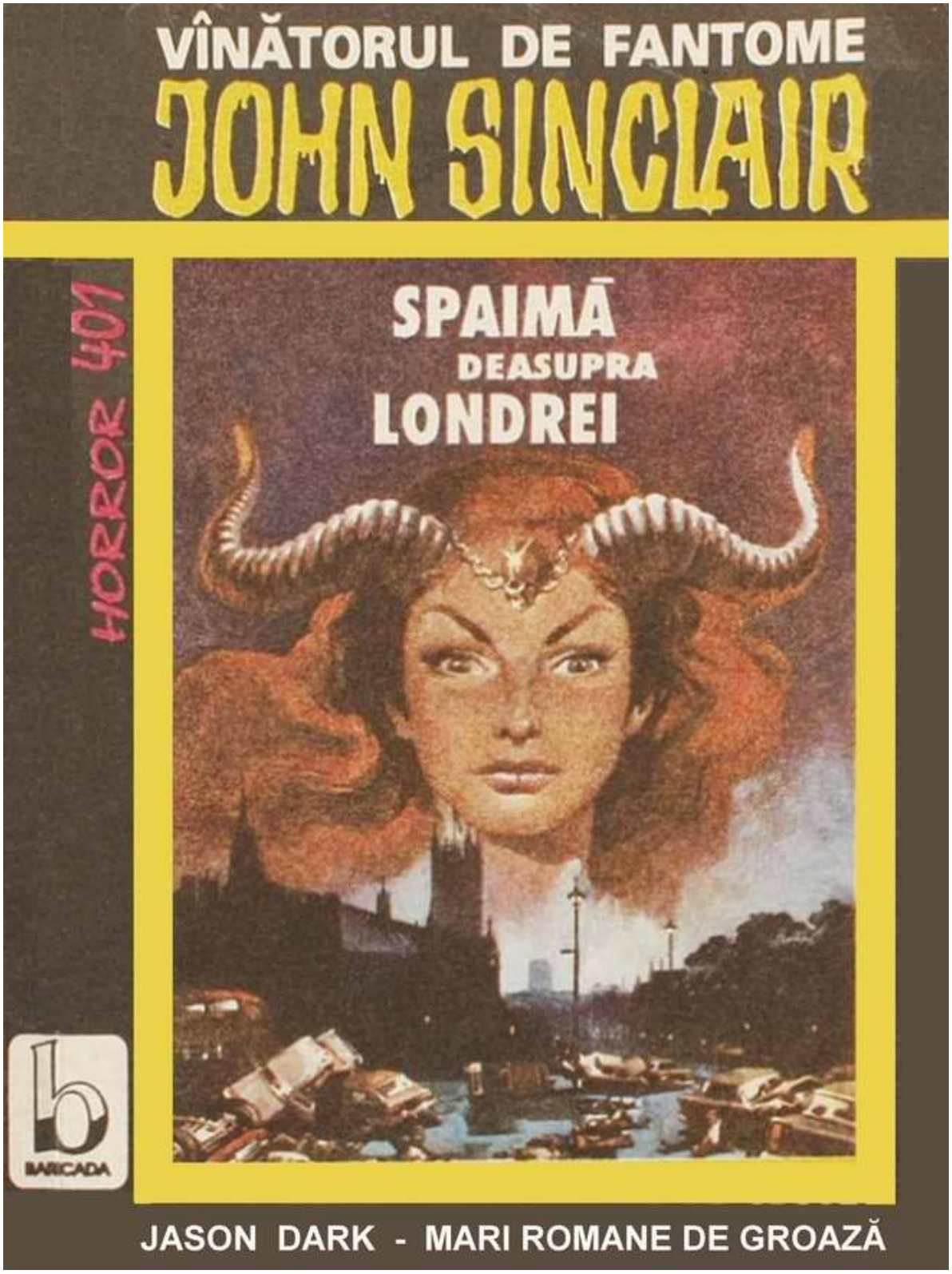

John Sinclair – Vânătorul de fantome

Spaimă deasupra Londrei

Editura Baricada, 1992

Miriam di Carlo, cu aptitudinile ei deosebite, de mediu, a simţit că în această noapte de noiembrie ceva se schimbase. S-a trezit speriată din somn, s-a ridicat din pat şi a deschis larg ochii, privind în întuneric. Nimic…

La ultimele etaje ale blocului în care locuia, împreună cu alte sute de oameni, era linişte. Aici nu ajungea nici măcar lumina reclamelor de noapte. Parcă era pe o insulă.

— De ce m-am trezit?

Şi-a trecut degetele prin parul castaniu – printre ele săreau scântei. Şi-a tras repede mâna înapoi: era electrizată, ca întotdeauna când urma să se întâmple ceva deosebit, când presimţea că în lume intervenea o forţă străină.

Miriam nu făcuse niciodată caz de însuşirile ei, acest lucru îi repugna, îşi păstra presimţirile şi visele pentru sine. Poate că nu era bine, dar nu dorea să fie târâtă în lumina reflectoarelor. Ura publicitatea. Voia să rămână necunoscută şi să-şi câştige pâinea în continuare, ca specialistă la o firmă de produse cosmetice.

Niciodată însă nu mai simţise primejdia cu o asemenea acuitate ca acum, iar asta o înspăimânta.

— Trebuie să fac ceva.

Azvârlind cuvertura uşoară, şi-a trecut picioarele lungi peste marginea patului. Nu a aprins lumina. Desculţă, s-a dus la fereastră şi a dat puţin perdeaua la o

parte. A privit afară. Cerul era întunecat. Nori uriaşi acopereau stelele. Nimic nu se schimbase totuşi.

Miriam a răsuflat adânc. Şi-a rezemat palmele de pervazul rece al ferestrei. Suflarea ei a atins geamul. Părul lung i s-a revărsat pe frunte şi câteva şuviţe i-au acoperit faţa.

La 30 de ani, Miriam putea fi considerată o femeie frumoasă. Avea o siluetă zveltă şi totodată avea formele pline, generoase, tocmai în locurile care atrag atenţia bărbaţilor, Era întotdeauna bine îmbrăcată şi ochii ei gri-albaştri radiau o căldură stranie. Avea succes la bărbaţi, însă era circumspectă: fusese căsătorită şi soţul o înşelase.

O simţise. I-o spusese. Individul preferase să plece, decât să trăiască alături de o femeie căreia nu-i putea ascunde nimic. Asta se întâmplase cu cinci ani în urmă…

Tocmai voia să se întoarcă şi să se vâre la loc în pat, când şi-a simţit capul prins ca într-o menghină. A gemut şi, cu ochii măriţi de groază, a privit în jos, spre oraş.

Imaginea se deformase subit, ca şi cum cineva ar fi greşit proporţiile într-un tablou. Zărea în imediata apropiere ceasul Big Ben, Turnul, Gara Victoria, clădirile înalte, oamenii…

— Nu, nu se poate, nu poate fi adevărat!

Ceea ce vedea acum Miriam di Carlo erau pieirea Londrei, Spaima, Haosul.

Clădirile se dărâmau, Big Ben se prăbuşea, gara se transforma în ruine, podurile cădeau în Tamisa, masiva

fortăreaţă a Turnului arăta ca după un bombardament masiv. Iar oamenii… Urlând disperaţi, alergau în stradă, unde erau îngropaţi sub zidurile năruite ale caselor. Alţii voiau să fugă cu maşinile, dar semafoarele nu funcţionau.

Străzile erau pline de dărâmături. Maşinile se ciocneau, luau foc; curând trâmbe de fum şi izbucniri de flăcări au început să se arate peste oraş.

Londra pierea! Miriam vedea totul cu o claritate înspăimântătoare şi ştia că este adevărat: niciodată simţurile ei nu o înşelaseră.

— Dumnezeule!

S-a dat, clătinându-se, câţiva paşi înapoi, simţind cum îi ard obrajii. Deodată a prins să tremure violent, genunchii i s-au înmuiat, a căzut pe pătură şi a rămas nemişcată. Respira greu, transpiraţia îi acoperea fruntea cu pete cleioase. Bătăile inimii i se acceleraseră, sângele îi alerga mai repede prin vine, tâmplele îi bubuiau. Curând, foarte curând, o catastrofă urma să distrugă oraşul.

Miriam di Carlo mai avusese numeroase viziuni, dar niciodată atât de puternice şi, mai ales, atât de îngrozitoare. Stătea nemişcată pe pat şi privea la tavanul care abia se zărea în întuneric. A durat aproape o jumătate de ora până să se poată calma. Atunci a început să se întrebe ce era de făcut.

Să meargă la poliţie? Nici vorbă, poliţiştii n-ar fi dat prea mare importanţă prezicerilor sale. Risca să se facă de râs.

Să părăsească oraşul? Să fugă, cât mai era timp?

Oare nu avea datoria să întreprindă ceva?

Miriam iubea Londra. Minunatul oraş de pe Tamisa, cu milioanele lui de oameni, nu putea fi sortit pieirii. Dar cum să împiedice acest lucru?

— Simt că înnebunesc!

S-a ridicat, s-a aplecat într-o parte, căutând cu mâna butonul veiozei, şi a aprins-o. Apoi a început să meargă în jurul patului ca o femeie îmbătrânită, gârbovită, copleşită de griji…

Mica bucătărie se afla lângă dormitor. Îşi simţea gâtul uscat. A deschis uşa frigiderului şi a luat sticla cu apă minerală. N-a mai avut răbdare să toarne într-un pahar, ci a băut direct din sticlă. Apa rece i-a făcut bine. A răsuflat adânc, de câteva ori. Nu îi mai era sete, dar senzaţia surdă, apăsătoare din cap îi rămăsese. Frica nu se lăsa atât de uşor alungată.

Miriam a părăsit bucătăria şi s-a întors în dormitor. Ceasul vechi din vestibul arăta ora două după miezul nopţii. Era convinsă că nu va mai putea dormi. Dorea numai să se aşeze în pat şi să se gândească.

S-a mai uitat o dată pe fereastra dormitorului. Ochii i s-au dilatat; a început să tremure, fiindcă bolta se schimbase. Nu mai era atât de cenuşie ca înainte, ci avea o culoare roşiatică. Iar această lumină iradia de la o figură impresionantă prin frumuseţea ei rece. Era o femeie, dar, într-un fel, i se potriveau cele două coarne de pe frunte.

Miriam a avut senzaţia că ochii de jar, necruţători, o privesc numai pe ea, că gura se schimonosea într-un rânjet batjocoritor. N-o cunoştea pe această făptură, nu o văzuse niciodată, nu auzise de ea. Nu ştia că este vorba de Asmodina, fiica diavolului…

Am dormit foarte prost. Pe la ora două m-am trezit pentru prima dată. Ştiţi, desigur, ce înseamnă asta. Deschizi brusc ochii şi eşti treaz. Stai în pat şi te tot gândeşti la ce ţi-a putut alunga somnul, dar nu ajungi la nicio concluzie.

M-am sculat, mi-am scos limba în faţa oglinzii din vestibul şi am început să merg prin casă. Era linişte, nu se schimbase nimic. Pe masă se mai afla sticla goală de bere, rămasă de aseară. Am dus-o în bucătărie, am pus-o în dulap, apoi am băut o înghiţitură de suc. Mi-am potolit setea, dar sentimentul de nelinişte ce mă stăpânea nu dispăruse. Plutea ceva în aer, o simţeam, şi în ultimii ani învăţasem să iau în seamă asemenea semne.

Pe obrazul drept mă sâcâia o uşoară usturătură: cicatricea pe care mi-o lăsase ca amintire doctorul Tod, unul din duşmanii mei de moarte.

Aveam mulţi duşmani, nu numai pe Tod, cu liga lui ucigaşă. Îi vânam fără cruţare, căci nu în zadar eram numit „vânătorul de fantome”. Angajat la Scotland Yard cu un permis special, care îmi deschidea toate uşile, avusesem numeroase succese, dar şi mari eşecuri.

Nu reuşisem să o distrug pe Asmodina ori să nimicesc

Liga ucigaşă. În decursul timpului, demonii deveniseră mai puternici, metodele lor de luptă mai subtile se adaptaseră adversarilor şi încercau prin toate tertipurile şi trucurile disponibile să domine omenirea. Un solitar ca mine nu ar fi avut nicio şansă. Poate că aş fi renunţat, dacă n-aş fi avut atâţia prieteni care mă ajutau.

De pildă, Bill Conolly, luptătorul din vechile războaie, fost reporter, era căsătorit cu Sheila, moştenitoarea unui mare concern. Aveau un copil adorabil, pe nume Johnny.

Eu eram naşul micuţului. Când Bill Conolly mirosea cea mai mică şansă de a fi implicat într-un caz, mă căuta fără ezitare, spre groaza Sheilei, pe care aventurile noastre o înnebuneau.

Mai era apoi Suko, chinezul. El locuia cu prietena sa Shao, din Hong Kong, în apartamentul de lângă mine.

Suko era colaboratorul meu permanent; îmi devenise un ajutor preţios şi un prieten adevărat. Deseori ne salvasem viaţa unul altuia. Fiecare putea avea în celălalt o încredere oarbă.

Printre prietenii cei mai apropiaţi se număra Jane Collins, o fată zveltă, iute ca o zvârlugă. Jane era detectiv şi avea talentul să se amestece în cazuri periculoase, riscându-şi de multe ori viaţa. Eram îndrăgostit de ea şi ea de mine; nimic nu ne-ar fi împiedicat să ne căsătorim, dacă nu ar fi fost acea independenţă la care amândoi ţineam atât de mult. Totuşi, Jane era geloasă pe Glenda Perkins, secretara mea de la Scotland Yard. Glenda era altfel decât

Jane: înaltă, brunetă şi, mai ales, femeie (dacă înţelegeţi ce vreau să spun). Şi ştia să facă cea mai bună cafea din lume. Să nu mă întrebaţi dacă iubita mea avea motive de gelozie – trebuie să mărturisim chiar totul în viaţă?!

În cercul prietenilor mei îl socoteam şi pe Sir James Powell, şeful meu, un tip aproape întotdeauna morocănos, plângându-se mereu de stomac, dar un excelent organizator. Un om pe care te puteai baza. Apoi era comisarul Mallmann, care lucra la Bundeskriminalamt şi încerca să convingă oamenii de acolo că demonii există.

Willy Mallmann primise o foarte grea lovitură de la soartă: Tod cel Negru o ucisese pe Karin, soţia lui, imediat după nuntă. O sfârtecase de vie, într-unul din sabaturile acelea oribile şi, de-atunci, Mallmann părea el însuşi un spectru, ţinut în viaţă doar de dorinţa răzbunării.

Şi nu trebuia să-l uit pe Myxin, micul vrăjitor, care îndurase multe după ce îndrăznise să treacă de partea noastră şi să devină un renegat. Asmodina îl pedepsise cumplit, luându-i puterile. Pentru el, asta era mai rău; decât moartea, căci odinioară fusese un demon puternic.

Ni se alăturase din cauza duşmăniei dintre el şi Tod cel Negru; se urau încă din vremea vechii Atlantide. Myxin plătise scump trădarea şi acum încerca disperat să-şi recapete o parte din puteri, înainte ca ai lui să pună mâna pe el.

Astfel arăta „echipa Sinclair”, dacă pot s-o numesc aşa. Fiecare se putea baza pe ceilalţi. Asta îmi dădea tăria

să continui luptă împotriva adversarului atât de puternic, de perfid.

M-am întors în dormitor şi m-am aşezat pe marginea patului. Mă gândeam de multe ori la viitor, dar şi la trecut, mai ales în nopţile când nu puteam să dorm. Dar acum? Ce se întâmplă? Eram sănătos, nervii îmi erau întregi. Deci, trebuia să fie altceva. O ameninţare, un avertisment, ceva rău ce plutea în aer.

02,24 a.m. Eram treaz de aproape o oră. M-am întins din nou, am închis ochii şi am încercat să adorm.

N-a mers; neliniştea interioară era prea mare. Aveam senzaţia ca sângele îmi curge mai repede prin vine. Tulburarea, nervozitatea se făceau simţite. Am deschis ochii şi am privit în tavan. Cineva, undeva, punea din nou ceva la cale! Dar cine?

Întrebarea mă obseda. Mâine, poimâine voi pica într-o cursă – trebuia să fiu atent, să... Am căzut într-un somn agitat, plin de visuri ciudate, Mă vedeam în chip de păpuşă, în ghearele Asmodinei, care mă scutura încoace şi încolo, râzând cu poftă. După ce s-a săturat de mine, m-a aruncat într-un cuptor gigantic ce s-a deschis ca o gură şi m-a înghiţit pe loc. Cald. Fierbinte...

M-am trezit. Ora 5 fix! Sau poate mai târziu? Am sărit din pat şi am privit pe fereastră. Afară era încă întuneric, nicio dâră de lumină nu se zărea la orizont. Ceasul meu se oprise, deşteptătorul de asemenea. Ciudat.

Dacă s-ar fi oprit numai unul, a fi înţeles. Dar

amândouă, deodată, era ceva neobişnuit. În acel moment însă nu am bănuit că mă aflam în faţa celui mai greu caz al vieţii mele. Am întors ceasurile. Mai întâi pe cel de mână, apoi deşteptătorul. Nu au pornit.

De dormit, oricum, nu mai putea fi vorba. Am dezbrăcat pijamaua, am trecut gol-goluţ prin cameră, apoi m-am băgat sub duş. După ce m-am şters, m-am simţit ca şi cum aş fi dormit şase ore şi nu trei. În timp ce mă rădeam, m-am gândit din nou la cele două ceasuri. Trebuia să le iau cu mine la birou şi să trec mai târziu pe la un ceasornicar. Înainte de a mă îmbrăca, am pus cafeaua la fiert, pâinea în rotisor, apoi am scos din frigider marmeladă şi brânză.

Am băut cafeaua. Nu era nici pe jumătate atât de bună ca a Glendei Perkins… Speram că astăzi va veni mai devreme, să nu fie nevoie să aştept prea mult.

Am prelungit micul dejun şi pe la şase dimineaţa am coborât la subsol, unde se afla maşina mea, un „Bentley”.

Am cumpărat şi un ziar. Împreună cu mine ieşeau din garajul subteran prea puţini matinali. Şi totuşi, ce naiba mă determinase să mă scol cu noaptea în cap?

Nu era o circulaţie intensă, astfel că drumul până la Scotland Yard a durat cu zece minute mai puţin ca altă dată. Ca de obicei, am folosit intrarea din spate. Portarul nu m-a văzut, stătea aplecat în cuşca lui şi căuta ceva într-un sertar. Un lift era liber şi am urcat cu el până la biroul meu. Totul era pustiu.

Am aprins lumina, m-am aşezat la masă, ascultând zumzetul instalaţiei de încălzire. Am răsfoit ziarul, am citit câteva articole şi un comentariu despre noua strategie privind armele atomice. La asemenea relatări întotdeauna mă trece un fior. Ca şi cum n-ar fi destule necazuri pe lume, oamenii se mai şi înarmează.

Privirea mi-a căzut pe dosarul cu acte. Se adunaseră câteva, mai lipsea un calcul al cheltuielilor. Am completat formularul şi l-am pus pe masa Glendei. Totul era O.K.

Rapoartele privind întâmplările din timpul nopţii erau în mapă. Le-am parcurs fumând o ţigară. Nu erau multe şi, în orice caz, nimic care să mă fi putut interesa. Vremea din noiembrie îi incomoda pe hoţi şi, probabil, şi pe demoni.

Pe coridor, uşile se trânteau. Veniseră primii funcţionari. Speram să fie şi Glenda printre ei, ca să-mi primesc în fine, cafeaua. Dar frumoasa mea secretară se lăsa aşteptată. Timpul trecea mult prea încet. Mi-am scos ceasurile şi le-am pus pe birou, să nu le uit.

Afară s-a făcut încet-încet lumină. Pe cer a apărut prima dara cenuşie, care s-a întins tot mai mult şi a îndepărtat întunericul nopţii.

Apoi a venit Glenda. Am auzit-o intrând. Îi cunoşteam mersul, paşii repezi, hotărâţi. A deschis uşa biroului purta un trenci cu cordon în jurul taliei. S-a întors pe jumătate, iar eu m-am ridicat. M-a văzut şi pe faţa ei s-a aşternut o uimire adâncă. Am început să râd.

— De ce te miri aşa? Draga mea, pur şi simplu, am

venit mai devreme la birou. Iar acum. Fii atât de bună şi fă o cafea aşa cum numai tu ştii să faci.

A clătinat din cap. Mă privea ciudat şi zâmbetul meu s-a stins:

— S-a întâmplat ceva? Vezi ceva deosebit la mine?

— Nu, domnule!

Ciudat, mi-a spus „domnule”.

— Atunci ce este?

Glenda a înghiţit în sec.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră, domnule? Şi ce căutaţi în acest birou?

Asta era prea mult. Glenda nu mă mai recunoştea?

Să rămân calm, mi-am spus. Am zâmbit iarăşi, fermecător.

— Deci, cine sunt, nu-i aşa?

— Da.

— Sunt John Sinclair, *inspectorul şef* John Sinclair, angajat al Maiestăţii Sale Regale. Clar?

— Dar dumneavoastră nu sunteţi John Sinclair.

Răspunsul a fost atât de ferm, că mi-a îngheţat zâmbetul pe buze.

— Poftim?!

Mi-a repetat aceleaşi cuvinte. Nu mai înţelegeam nimic. Ori ea era nebună, ori eu.

— O.K., nu sunt John Sinclair. Dacă eşti totuşi atât de amabilă să-mi faci o cafea…

— Eu? Cafea? Unui străin?!

Greu de înghiţit! M-am aşezat. Glenda s-a apropiat, rămânând în picioare în faţa biroului meu. Ochii ei negrii străluceau.

— Şi acum dispăreţi, domnule! Imediat! Nu vreau să vă mai văd aici. Plecaţi! Vă bateţi joc de mine!

Faţa i se înroşise de enervare. Era chiar furioasă. Dar şi eu îmi ieşisem din fire.

— La dracu'! Ce se întâmplă aici? Am nimerit într-o casă de nebuni? Mă numesc John Sinclair. Trebuie să-ţi arăt ţie, secretara mea, legitimaţia?!

— Nu, nu este nevoie.

— Mă rog. Atunci totul este în ordine.

— Deci nu vreţi să părăsiţi biroul?

— Nu.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Desigur.

— Atunci voi dispune să fiţi dat afară.

Glenda s-a întors şi a plecat spre biroul ei. Câteva secunde am rămas pironit pe scaunul meu. Apoi am sărit în sus. Am avut nevoie de mai puţini paşi decât ea. Înainte de a fi luat receptorul, am ajuns-o şi am apucat-o de umăr.

— Daţi-mi drumul!

— Dar, Glenda…

Pleosc! Mâna m-a lovit peste obrazul stâng, care s-a înroşit imediat şi a început să mă usture. Nu ştiam ce să mai cred. Glenda mă pălmuise. Asta n-o făcuse nici atunci în parc, când… S-o fi luat oare razna?

Înainte să mă dezmeticesc Glenda a apucat din nou telefonul. Atunci s-a deschis uşa şi a apărut Sir James Powell. Glenda s-a repezit la el. Pe chipul ei dar şi pe al meu, apăruse uşurarea. Acum trebuia să se lămurească totul, înainte ca eu să pot spune ceva, Glenda a reacţionat prompt:

— Sir, această persoană susţine cu neruşinare că este John Sinclair.

Sir James a clătinat din cap. Apoi s-a întors şi m-a privit. În spatele lentilelor groase, ochii îi scânteiau şi o presimţire sumbră a pus stăpânire pe mine.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Nu! Asta era culmea! Înnebuniseră oare cu toţii?

— Sunt John Sinclair, inspector şef la Scotland Yard.

Iar dumneavoastră sunteţi Sir James Powell, superiorul meu şi aveţi gradul de comandor. M-am exprimat destul de clar?!

— Da. Dar dumneavoastră *nu* sunteţi John Sinclair. Cum aţi intrat aici?

Am dat din mână a pagubă. Apoi am izbucnit în râs, pentru că situaţia era prea comică. Colegii de pe coridor probabil că mă auziseră, întrucât Sir Powell a intervenit:

— Stăpâniţi-vă, domnule!

Râsul mi s-a oprit în gât. Comandorul m-a fixat cu asprime.

— Dacă nu plecaţi de bunăvoie, veţi fi dat afară.

— Nici nu mă gândesc!

Sir James Powell s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşă.

— Un moment! Aveţi nevoie de dovezi că sunt John Sinclair?

— Nu este cazul!

— Dar am insigna, pistolul Beretta, legitimaţia, pot…

— Plecaţi!

Sir Powell a deschis uşa. Câteva secunde am stat în cumpănă. Mă gândeam dacă era indicat să mă conformez.

Ce le-aş mai fi dat o lecţie – majoritatea erau funcţionari şi nu oameni de teren… Apoi m-am hotărât totuşi să bat în retragere. Pe coridor m-am întâlnit cu câţiva colegi care m-au privit curioşi, ca pe un străin.

Am coborât cu liftul. Portarul m-a oprit; văzuse ca folosisem ieşirea din spate.

— Unde mergeţi?

— La locul de parcare, acolo îmi este maşina.

— Bine.

Omul s-a uitat după mine până când am deschis portiera. M-am urcat şi am trântit-o furios. M-am răsucit şi am mai privit o dată clădirea Scotland Yardului. Cu timpul, îmi devenise o a doua casă. Iar acum fusesem dat afară ca un hoţ ordinar. Dar nu mă opriseră pentru cercetări.

Ce se întâmplă oare? Doar în Scotland Yard nu intră şi iese oricine!

Am oprit la un stop şi am privit pe geam. La stânga

am văzut parcul St. James şi pomii văduviţi de frunze.

O ţesătură ciudată din crengi golaşe se înălţa spre cerul plumburiu al acestei zile de noiembrie. Câteva ciori stăteau zgribulite pe ramuri. Păsările acelea negre, sinistre, se potriveau de minune cu vremea. Dumnezeule, uram toamna!

În spatele meu, cineva a claxonat nerăbdător. Culoarea semaforului se schimbase; am accelerat, demarând încet.

Aşa ceva nu mi se mai întâmplase. Mai bine aş fi intrat într-o cârciumă sa beau zdravăn, însă n-ar fi folosit la nimic să mă îmbăt. Preferam să-mi păstrez mintea limpede. Trebuia să mă sfătuiesc cu Suko, poate întrezărea el vreo soluţie.

Am privit pe geam la traficul fluent, la oamenii de trotuare: aglomeraţie, agitaţia de dimineaţă. O zi ca oricare alta, umedă, fără ploaie sau zăpadă. Nu era prea frig, gerul din ultimele zile se muiase. Un soare timid răsărea prin norii învălmăşiţi, desenând forme luminoase pe acoperişurile caselor. Şi, cu toate acestea, ceva nu era în ordine… Nu eu reacţionasem anormal, ci ceilalţi.

Am ajuns la blocul unde locuiam, am intrat în garajul subteran şi am parcat maşina la locul rezervat. Fără nicio graba m-am îndreptat spre lift şi am urcat cu el cele câteva etaje. Pe coridor n-am întâlnit pe nimeni.

O uşă. Două, trei, patru… Aici locuiau Shao şi Suko.

M-am oprit în faţa uşii. Să sun sau nu? Prostii! Şi cu

toate acestea, am ezitat. În cele din urmă am îndrăznit, butonul soneriei dispărând sub degetul meu arătător. Am auzit clopoţelul, apoi. Paşi uşori apropiindu-se.

Uşa s-a deschis.

— Ce doriţi, domnule?

— Dar, Shao, eu sunt... Cerule nu mă mai recunoşti nici tu!

— Nu, îmi pare rău. Cu ce vă pot fi de folos?

Am auzit din casă vocea lui Suko. Apoi şi-a făcut şi el apariţia. Purta un pantalon din stofă gri şi o cămaşă.

Shao s-a întors spre el.

— E cineva care pretinde că-l cunosc.

— Lasă-mă pe mine!

Kuko a dat-o la o parte. L-am întrebat:

— Suko, mă recunoşti?

— Nu! Ar trebui?

— Sunt John Sinclair.

Faţa lui Suko până atunci prietenoasă, şi-a schimbat dintr-o dată expresia, devenind distantă.

— Dacă vreţi să vă bateţi joc, domnule, încercaţi în altă parte! Cunosc asemenea tertipuri, Nu ştiu cine sunteţi şi ce doriţi să insinuaţi, Nu încercaţi să mă duceţi de de nas! Luaţi-o din loc!

Asta era prea de tot!

— Ei, drăcie! Sunt într-adevăr John Sinclair.

— Plecaţi!

— Nu!

Intenţionat am făcut un pas înainte, căci voiam să mă lămuresc definitiv… N-am văzut lovitura, dar i-am simţit efectul. Ceva mi-a explodat în piept, am zburat înapoi, apoi m-am izbit de peretele opus al coridorului.

Pe moment, am rămas fără aer. Suko avea forţă, iar lovitura fusese de maestru. Chinezul rămăsese în pragul uşii, cu picioarele depărtate.

— A fost clar?

— Da, cred că da…

Suko a clătinat din cap şi apoi a închis uşa în urma lui.

Eu am rămas pe coridor, ca un câine plouat. Pur şi simplu, nu mai pricepeam nimic.

Apartamentul meu era alături. Am descuiat uşa şi trântit-o furios după mine. Fără a dezbrăca pardesiul am intrat în living şi am căzut într-un fotoliu. Aveam nevoie de linişte, pentru a-mi putea limpezi gândurile şi a rememora totul de la început.

Mi-am amintit din nou ceea ce mi se întâmplase, fiecare detaliu, fiecare reacţie, dar nu am ajuns la nicio concluzie. Se petrecea ceva straniu, nelalocul lui: nimeni nu mă recunoştea, ba chiar, la auzul numelui meu, toţi deveneau iritaţi. Mi-am masat uşor pieptul. Iritaţi era puţin spus…

Telefonul era în imediata apropiere, trebuia doar să întind mâna. Numărul lui Bill îl cunoşteam pe de rost.

A răspuns chiar el:

— Conolly!

— Eu sunt.

L-am recunoscut după voce.

— Salut John! Cărui fapt datorez onoarea de a te auzi şi asta încă de dimineaţă… Se întâmplă iarăşi ceva?

Mi se luase o piatră de pe inimă. Bill mă recunoscuse, asta însemna că vocea îmi rămăsese aceeaşi.

— Pot să vin până la tine?

— Bineînţeles. Când?

— Imediat.

— All right, dă-i bice, bătrâne! Între timp, eu prepar un punch clasa întâi, marca Conolly.

Am respirat uşurat şi am închis telefonul. În acea clipă m-am bucurat de-a binelea. Reveneam la viaţă: Bill nu mă renega, era tot vechiul meu prieten, cel cu care trecusem prin multe încercări. Poate că împreună dădeam de firele blestematei ăsteia de încurcături.

Când m-am urcat în maşină, am aprins a doua ţigară.

De aceasta data trebuia să traversez Londra. În drum, am făcut plinul de benzină – o necesitate costisitoare.

Să-i ia dracu’ de arabi – chiar trebuiau să scumpească într-atât petrolul?!

După ce am trecut de păienjenişul de străzi din centru, am avansat mai repede. Familia Conolly locuia într-un cartier de vile, unde mai existau încă oaze de linişte cu copaci bătrâni. Aici aerul mai era respirabil.

Am intrat pe strada lor. Casa lui Bill se afla pe o colina artificială. De la poartă, un drum larg ducea spre

bungalow. Bill m-a zărit; copacii desfrunziţi nu barau vederea spre şosea. Poarta s-a dat automat la o parte.

Am rulat spre parcare, am făcut o curbă şi am oprit automobilul cu faţa în direcţia de mers.

Am coborât. Bill Conolly stătea în faţa uşii. Mi-a zâmbit. Dar când m-am apropiat, surâsul i-a îngheţat pe buze.

Am observat şi nu m-am putut împiedica să nu tresar.

— Nu, asta nu se poate! am strigat în sinea mea. Iar Bill Conolly m-a întrebat:

— Cine sunteţi dumneavoastră, domnule?

La dracu'! De câţi ani ne cunoşteam? De la războaiele din Asia. Luptasem împreună, fuseserăm nedespărţiţi iar acum... Bill nu mă recunoştea, pentru el devenisem un străin...

— V-am întrebat ceva.

M-am oprit între maşină şi uşa de la intrare. Vântul se juca prin haina mea. Am privit fix în pământ şi am ridicat încurcat din umeri. Am spus încet:

— Vă rog să mă iertaţi, este o greşeală!

— Aşa cred şi eu.

Apoi a apărut Sheila, soţia lui Bill, cu micul Johnny în braţe. Un licăr de speranţă mi s-a aprins în suflet: poate Sheila mă va recunoaşte. Dar ea a întrebat mirată:

— Avem oaspeţi, Bill?

— Nu, dragă, domnul a greşit adresa.

Sheila a zâmbit indiferentă şi Bill mi-a spus, cu o

politeţe rece:

— Bună ziua, domnule.

Am deschis portiera maşinii şi m-am aşezat la volan.

M-am uitat prin parbriz la cei doi – figurile lor erau inexpresive. Era clar, nu mai făceam parte din lumea lor, aşa cum pentru toţi ceilalţi nu eram decât un străin.

Brusc, tot ce odinioară îmi era atât de familiar se dovedea a fi ostil; ce naiba însemna asta? M-am îndreptat către poartă, dar nu am văzut-o. Priveam fix înainte, ca halucinat, rupt total de restul lucrurilor ce mă înconjurau.

În eul meu ceva se frânsese, în propriul meu oraş devenisem un individ exilat. Şi nici măcar nu ştiam de ce.

Am ajuns din nou în centrul Londrei. Ţinta mea nu era sediul Scotland Yardului, căci acolo nu mai aveam ce căuta. Voiam să merg acasă, să mă închid în cameră şi şi să zac acolo, fără să mă gândesc la nimic.

M-am oprit într-o cafenea mică din Soho. Era aidoma unui bistrou franţuzesc. Oamenii stăteau pe scaune împletite, beau, mâncau, discutau.

Am comandat o cafea mare, pe care am amestecat-o cu lapte. Deoarece prinsesem o măsuţă la fereastră am putut să privesc afară şi să-i observ pe cei care se perindau prin faţa ochilor mei. Gesturile şi comportamentul nu trădau în niciun fel angoasa ori spaima. Tinerele erau cochete ca de obicei, nonşalante, debordând veselie. Flecăreau cu prietenii lor, fără a le păsa de nimic. Totul părea normal.

Mi-am băut cafeaua şi am plătit. M-am întors în locul de parcare, cu pardesiul desfăcut şi mâinile adânc înfipte buzunare. În mod clar, eram unul dintre puţinii care aveau timp berechet la dispoziţie. Ceilalţi treceau grăbiţi pe lângă mine.

Am pornit maşina, îndreptându-mă încet spre casă.

Nu mă aşteptă nimeni acolo. Nici măcar Suko sau Jane.

M-am înfiorat înfiorat: oare şi Jane…?

Locuiesc pe o stradă destul de circulată. Blocul este puţin retras, având o parcelă de gazon în faţă. Parcursesem drumul ăsta de sute de ori, aşa încât nu aveam niciun motiv să fac un gest de-a dreptul ciudat: am plecat uşor capul şi am privit prin parbriz clădirea înaltă.

Şi atunci am văzut!

Partea de sus a blocului se clătina ca şi cum ar fi fost de cauciuc. A alunecat întâi spre dreapta, apoi spre stânga.

Instinctiv am virat, am frânat, dar am lăsat motorul sa meargă.

Ceilalţi oameni încă nu observaseră nimic. Am crezut că este o halucinaţie până când o treime din partea de sus a clădirii a început să se încline încet în faţă, iar tonele de beton, sticlă şi fiare s-au prelins spre pământ.

…Primele ţipete. Am accelerat.

Maşina a făcut un salt, sărind ca un animal de pradă

ce şi-a adulmecat victima. Am plecat în trombă, în timp ce în urma mea se dezlănţuia iadul.

În faţa mea derapa un camion. Am tras volanul într-o parte, am trecut razant pe lângă un taxi şi în momentul următor tonele de piatră s-au prăbuşit cu un zgomot infernal. Totul a dispărut într-un nor de praf. Maşinile au fost pur şi simplu terciuite.

Oamenii ţipau de groază. Mulţi încercaseră să fugă, dar fuseseră prinşi sub dărâmături. Nici maşina mea nu a fost cruţată. Ceva a trosnit pe capotă, iar într-o parte s-a auzit o lovitură puternică. Câteva secunde mai târziu, un nor de praf m-a învăluit.

Am virat scurt la stânga, intrând într-un gang, şi am oprit. Mi-am desfăcut centura de siguranţă, am deschis portiera şi am luat-o la fugă înapoi.

Câţiva paşi, apoi am încremenit, holbându-mă la imaginile de coşmar. Am strâns pumnii şi o senzaţie de greaţă mi s-a urcat din stomac în gât.

Pe stradă se ridica un munte de moloz, înalt de mai multe etaje, care se întinsese cuprinzând şi casele de vizavi.

O vilă de alături era complet distrusă, alteia îi lipseau geamurile, un acoperiş era smuls.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre stânga, acolo unde afla blocul prăbuşit. Din el mai rămăsese doar un fragment. Etajele superioare dispăruseră. Apartamentul meu nu mai exista, nici cel al lui Suko. Câţiva drugi

contorsionaţi se mai înălţau a disperare spre cerul cenuşiu de noiembrie. Un nor de pulbere se risipea încet.

Nu nu păţisem nimic. Dar ceilalţi?

Am auzit ţipetele. Am privit în jur, blestemându-mi neputinţa de a-i ajuta pe semenii mei aflaţi la ananghie.

Cuprinşi de panică, oamenii fugeau care încotro. Toţi credeau că fusese cutremur, dar numai eu ştiam că nu acesta era adevărul. Nu m-aş fi mirat dacă aş fi văzut-o pe Asmodina rânjind pe grămada de moloz şi gustându-şi triumful.

Dărâmăturile îngropaseră totul: copaci, maşini, oameni. Era coşmarul cel mai cumplit pe care-l trăisem vreodată.

Apoi au început să urle primele sirene. Ale poliţiei, ale pompierilor, ale maşinilor de salvare. S-a auzit o voce în megafon îndemnând curioşii să elibereze strada ca să poată trece echipele de intervenţie. M-am retras într-un gang.

Primele echipe de salvare s-au căţărat pe muntele de moloz. Pompierii, cu lopeţi şi târnăcoape, s-au apucat de săpat. N-am mai rezistat să rămân deoparte. M-am dus la comandantul pompierilor şi l-am rugat să-mi permită să dau o mână de ajutor. A fost de acord.

Am primit o lopată chiar în momentul în care erau scoşi primii morţi. M-am alăturat unei echipe de trei pompieri, care s-au urcat pe grămada de moloz şi au început să-şi croiască drum spre adâncul ruinelor.

Am început să sap lângă un tânăr căruia îi curgeau lacrimile pe faţa palidă. Acesta şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Aţi văzut, domnule?

— Am văzut.

Am dat la o parte un pietroi mare.

Am lucrat mai departe, dând peste o femeie rănită.

O cunoşteam din vedere. M-a privit, dar nu m-a recunoscut. Ochii ei aveau o căutătură rătăcită. I-am spus pompierului:

— Haideţi să o scoatem!

M-a ajutat. Am tras-o afară, apoi alţii au luat-o în primire. Noi am continuat.

Dar curând nu am reuşit să mai înaintăm numai cu lopeţi şi târnăcoape. Erau necesare utilaje de degajare pentru a îndepărta molozul. Primele sosiseră deja. Am fost chemaţi înapoi. Între timp, se organizase un baraj, pe care nimeni nu avea voie să-l depăşească. În spatele cordonului se adunaseră mulţi gură-cască. Poliţia întâmpina greutăţi cu mulţimea, pentru că vestea catastrofei se răspândise cu iuţeala fulgerului. Lumea se îmbulzea spre locul sinistrului, să afle câte ceva, să vadă. Dar ei nu aveau prieteni acolo, dedesubt.

Buldozere, excavatoare, macarale. Cupe mari dând molozul la o parte, echipele viermuind peste tot să caute răniţii. Ore sau, poate, minute. Răniţi, morţi, uneori doar rămăşiţe hidoase…

Foarte aproape de mine, doi bărbaţi încercau să tragă de sub moloz o femeie moartă. Era prinsă sub o grindă, care a trebuit să fie ridicată de un excavator cu gheară.

Unul din cei doi a strigat:

— Hai, acum!

Au scos femeia afară. Întâi am văzut părul lung şi negru, plin de sânge, apoi pantalonii, pe care i-am recunoscut, îi purta azi-dimineaţă Shao…

Dumnezeule! Abia acum am devenit conştient de toată grozăvia acestei descoperiri. Am sărit spre cei doi bărbaţi, care o întinseseră deja pe chinezoaică pe o targă.

Am îngenuncheat lângă ea. Nu încăpea nicio îndoială, în faţa mea se afla Shao, moartă…

Moartă! Ceva mi-a explodat în creier, năucindu-mă.

Am văzut groaza din ochii ei, pe care apoi i-am închis încet. O senzaţie de sufocare îmi paraliza gâtul. I-am mângâiat obrajii într-un ultim bun rămas… Lângă mine am auzit o voce:

— Trebuie să părăsiţi locul, domnule!

M-am ridicat, făcând câţiva paşi într-o parte. Nu am putut să mă uit cum o duc pe Shao. Acolo unde fusese ea, oamenii lucrau mai departe. Scoseseră din moloz alţi morţi şi răniţi.

Alţii? Doamne, dar mai era şi Suko. Dacă Shao era moartă, atunci…

— Deodată am avut sentimentul că îmi stă inima în loc.

Oamenii tocmai trăseseră de sub ruine un bărbat cu trăsături de asiatic, un om pe care îl cunoşteam bine: Suko.

Din nou nu m-am putut opri. Am alergat într-acolo, am văzut, sângele, membrele răsucite şi am înţeles. Şi Suko era mort…

În câteva minute pierdusem doi prieteni. N-am mai avut ce să fac. Aş fi vrut să mă ascund undeva. Capul îmi vâjâia. M-a apucat ameţeala şi am observat că cineva mă sprijină. Am auzit o întrebare:

Vă este rău?

— Mulţumesc, e ceva trecător…

Mi-am revenit, am strâns din dinţi, dar ochii mi s-au umezit. Ei muriseră împreună, zdrobiţi sub zidurile casei în care trăiseră. Am văzut cum l-au luat pe Suko. I-am aruncat o ultimă privire de rămas bun. Simţeam că în sufletul meu ceva se rupsese definitiv.

Am avut deodată senzaţia că fusesem părăsit de toţi, că rămăsesem singur pe lume. Până acum soarta îmi zâmbise, dar iată că roata norocului se oprise pe neaşteptate.

Dar să fi fost oare numai jocul destinului? Nu cumva acţionaseră aici forţe ce depăşeau înţelegerea omenească?

Mai mult ca sigur, asta trebuie să fi fost explicaţia.

Cu mâini tremurânde am scos o ţigară din pachet, am aprins-o şi am privit mai departe acţiunea de salvare.

Locatarii care nu păţiseră nimic se adunaseră în

stradă.

Unii dintre ei apucaseră să-şi ia strictul necesar, iar acum se uitau cu ochii în lacrimi la ruinele fostei lor locuinţe.

Stăteam şi fumam. Eram încă incapabil să-mi formez o viziune de ansamblu. Era clar că se vor lua măsuri de ajutorare, dar nu ştiam care vor fi efectele ulterioare ale celor petrecute. În afară de aceasta, doream să mă ţin deoparte şi să-mi urmez propriul drum. Trebuia să rezolv acest caz de unul singur. Am aruncat ţigara şi m-am întors, vrând să mă îndrept spre maşină. Atunci am recunoscut o femeie cu părul lung şi blond, care traversa strada.

Jane Collins.

Ea a ajuns la baraj, a vorbit cu poliţiştii şi a vrut să treacă. Desigur, auzise la radio ce se întâmplase. Am fugit spre Jane, strigându-i numele. S-a întors, m-a privit şi şi-a încreţit fruntea. Atunci am ştiut că nu mă recunoscuse!

M-am oprit şi am plecat capul. Jane Collins s-a îndreptat către mine.

— Mă cunoaşteţi?

— Scuzaţi-mă, domnişoară, a fost o confuzie…

— Totuşi, m-aţi strigat!

— Vă repet, a fost o confuzie.

A trebuit să facem loc câtorva oameni din echipa de salvare care voiau să treacă.

— Aţi văzut cum s-a dărâmat blocul?

— Da.

— Am prieteni care locuiau acolo. Un bărbat pe nume John Sinclair şi o pereche de chinezi. Ştiţi cumva dacă cei trei mai trăiesc?

M-am uitat, la Jane. Chipul ei trăda îngrijorarea. Când mi-a rostit numele, m-a trecut un fior. Am minţit cu bună ştiinţă:

— Nu îmi pare rău, domnişoară, dar aceste nume nu îmi spun nimic!

— Mulţumesc, atât am vrut să ştiu.

Am fost pe punctul de a o cuprinde în braţe şi de a-i striga adevărul în faţă. Dar nu am îndrăznit s-o ating.

Deşi sufletul meu tânjea după ea, am lăsat-o să plece.

Când am ajuns la maşină, am privit încă o dată înapoi.

Jane fusese condusă de un om în uniformă până la locul unde erau depuşi morţii.

M-am aşezat la volan şi m-am uitat la telefon. Mi-a venit ideea să telefonez la Scotland Yard. Totuşi, era cazul ca toate acestea să fie lămurite. Am ridicat hotărât receptorul, formând numărul direct al comandorului James Powell.

N-a răspuns nimeni. Nici la Glenda Perkins nu am avut mai mult noroc. Clar, catastrofa îi pusese pe drumuri şi pe cei de la Scotland Yard. Era inutil să mai încerc ceva în această direcţie. Trebuia să mă împac cu situaţia dată, oricât de greu îmi venea.

Încotro s-o apuc? Stăteam în maşină şi încercam cu disperare să găsesc o soluţie pentru a ieşi din acest impas.

Nu aveam pe nimeni pe care să mă pot bizui.

Am deschis aparatul de radio. Nu transmitea muzică, ci numai anunţuri. Reporterii relatau despre prăbuşirea clădirii. Fusese informat şi primarul, care se afla în drum spre locul nenorocirii. O grupă de soldaţi participa la lucrările de salvare. Apoi crainicul a făcut un alt anunţ îngrijorător:

„Tocmai am aflat că toate semafoarele din Londra au încetat brusc să mai funcţioneze. Ne putem deci aşteptă la probleme în circulaţie, de o amploare greu de estimat.

Rugăm toţi participanţii la traficul rutier să se comporte prudent. Vă mulţumim pentru atenţie. Vom reveni în scurt timp cu alte amănunte.

Asta mai lipsea: căderea semafoarelor! Eram sigur că mă voi împotmoli în circulaţia din Londra. Am cuplat pe staţia de emisie a poliţiei. Şi acolo domnea panica.

Apăruseră deja primele incidente. Maşinile salvării nu putuseră trece, principalele artere erau blocate. Pe nesimţite, în Londra se instala haosul.

Următoarea catastrofă nu s-a lăsat mult aşteptată.

Din motive inexplicabile, Podul Turnului se prăbuşise în Tamisa, două vapoare dispărând sub dărâmături. Acum îmi era foarte clar că toate aceste evenimente nu constituiau o pură întâmplare, ci fuseseră provocate de forţe diabolice. Duşmanii din cealaltă lume voiau să distrugă înfloritoarea Londră. Din păcate, nu întrezăream nicio posibilitate de a-i împiedica.

Avionul *Jumbo Jet* venea de la New York. Era plin cu turişti care petrecuseră câteva zile plăcute în Statele Unite. Turnul de control nu acordase permisiunea de aterizare, din cauza tulburărilor atmosferice. Avionul începuse să se rotească deasupra Londrei, iar pilotul, care tocmai primise ordinul să mai facă un tur în spaţiul de aşteptare, i-a spus copilotului:

— Aş vrea să ştiu ce se întâmplă acolo jos.

— Să sperăm că nu este vorba de o grevă.

— Nu, am fi fost anunţaţi.

Dedesubt, oraşul era învăluit într-o ceaţă cenuşie.

Dar piloţii erau obişnuiţi şi cu o vreme mai proastă la Londra, iar condiţiile atmosferice li se păreau acceptabile.

Din turn s-a transmis*:*

— Aveţi permisiunea de aterizare.

Radiotelegrafistul de la sol a comunicat încă o dată datele exacte, despre vizibilitate şi viteza vântului. Pilotul a ascultat cu atenţie, în timp ce computerul de la bord înregistra informaţiile. Încet, avionul a plutit spre marea de case în mijlocul căreia, pe vreme ceţoasă, abia se distinge panglica şerpuitoare a Tamisei. Niciunul dintre oamenii din carlingă nu şi-ar fi închipuit că e posibil un deznodământ neaşteptat.

Totul a început când copilotul a descoperit celălalt avion, un aparat de vânătoare al Forţelor Aeriene Regale.

— Ce naiba face *Starfighter*-ul ăla?

Căpitanul a privit într-acolo şi a început să înjure:

— Fir-ar al dracului! Tâmpitul ăsta se îndreaptă direct spre noi.

Micul avion cenuşiu era foarte rapid şi maniabil. În comparaţie cu el, *Jumbo-Jet-ul* părea un imens buştean imobil. Distanţa dintre ele se micşora cu repeziciune. Nimeni din echipaj nu a mai putut reacţiona. Căpitanul a încercat să coboare, dar catastrofa nu a mai putut fi evitată.

Cu viteză supersonică, *Starfighter-ul* a intrat în *Jumbo,* despicându-l în două. Oamenii n-au mai avut timp să tipe. O minge uriaşă de foc a luminat cerul plumburiu.

O clipă mai târziu, peste oraş au început să cadă sfărâmăturile…

Mi-a fost imposibil să ajung până la Podul Turnului.

De fapt, nici nu aveam în mod special această dorinţă.

Ştiam că, oricum, nimic nu mai putea fi salvat…

Am reuşit, totuşi, să pătrund până în Soho. Înaintam foarte încet. La intersecţie, haosul era cumplit. Nu mai puteai mişca nici înainte, nici înapoi. Am vrut să urc pe Cross Road spre Leicester Square şi m-am întreb dacă nu ar fi fost mai bine să încerc pe jos.

Am coborât geamul de la portieră. Cei mai mulţi automobilişti se comportau raţional, oprind motoarele maşinilor. Am ascultat câteva clipe postul de radio al poliţie:

Ştirile erau contradictorii. Senzaţia pregnantă era că te afli într-un ospiciu, din care nu mai există nicio şansă de scăpare.

Nu am vrut să mai rămân în automobil, aşa că am coborât, ca mulţi alţii. Undeva, în faţa mea, am auzit şuieratul strident al unui fluier. Poliţiştii încercau cu disperare să-şi croiască drum, ceea ce era un lucru aproape imposibil, fiindcă străzile erau şi rămâneau blocate.

M-am uitat peste şirul de maşini, care se întindea până în Leicester Square. Planul meu iniţial fusese cu siguranţă greşit: ar fi trebuit să ocolesc toată zona blocată.

În stânga am văzut Galeria Naţională. Din clădirea dreptunghiulară se profila pe cer cupola mare, strălucitoare ce acoperea curtea interioară.

Mai încolo, o femeie făcuse o criză de isterie. Sări din maşină, ridicase braţele şi începuse să ţipe:

— Este sfârşitul lumii! Dumnezeu ne pedepseşte pe noi, păcătoşii! Judecata de apoi se apropie! Rugaţi-vă, oameni buni, rugaţi-vă cât mai este timp, căci următoarea pedeapsă va veni!

Din aceeaşi maşină a coborât un bărbat, s-a îndreptat spre soţia sau prietena lui şi a apucat-o de umeri.

— Lasă-mă! Lasă-mă în pace! Nici tu nu poţi face! Ţi-ai bătut întotdeauna joc de mine, de toate! Acum îţi primeşti răsplata! a continuat să urle femeia.

— Urcă în maşină!

— Nu!

Când bărbatul a lovit-o, ea a râs numai şi a arătat spre cer.

A strigat din nou:

— De acolo va veni pedeapsa!

Toţi cei care coborâseră din maşini i-au urmărit gestul cu privirile. Nu se vedea decât un cer mohorât, iar deasupra norilor un avion *Jumbo* care se rotea, aşteptând permisiunea de aterizare.

Târâş-grăpiş, circulaţia s-a reluat. Am urcat în maşină şi am pornit. După câţiva zeci de metri, parcurşi cu viteza redusă, a trebuit să opresc din nou la următorul ambuteiaj.

Aveam timp să reflectez. Până acum nu putusem întreprinde nimic. Pe moment, eram blocat între celelalte maşini, ca toţi londonezii, de altfel. În plus, mă aflam într-o situaţie specială, câtă vreme continuam să rămân străin pentru prieteni. Aceasta îmi dovedea că forţele întunericului plănuiseră totul cu exactitate. Se crease un cerc al răului, în centrul căruia mă găseam eu însumi.

Londra şi eu.

Cine se ascundea în spatele acestor lucruri? Îmi pusesem această întrebare de mai multe ori. Şi aveam deja răspunsul: ori Asmodina, ori dr. Tod. Asta însă trebuia s-o dovedesc.

Dar cum? Atât timp cât nu mă aflam faţă în faţă cu unul din ei, nu era nimic de făcut. Trebuia să alerg încoace şi încolo, sperând într-o întâmplare fericită. Dar în viaţa

mea întâmplările fericite erau mai mult decât rare…

Din nou o senzaţie de fierbinţeală mi s-a ridicat din stomac. Stând înţepenit în ambuteiaj, îmi veniseră gânduri negre. Am prins volanul cu atâta putere că mi s-au albit încheieturile, apoi m-am aplecat în faţă.

Un zgomot m-a făcut să tresar. Era un şuierat surd şi în acelaşi timp un bubuit dezlănţuit. Un avion militar probabil. L-am căutat cu privirea, dar în pâcla aceea deasă nu se zărea nimic. Am văzut în schimb fulgerul puternic care a despicat ceaţa şi, în clipa următoare, deasupra Londrei s-a declanşat infernul.

Mai întâi a fost impactul, apoi a urmat explozia, brutală, distrugătoare. Sfărâmături uriaşe s-au învălmăşit prin aer şi au căzut pe pământ, exact pe casele din cartierul Soho. Am văzut urcând spre cer coloane de foc şi fum. Clădirile s-au năruit ca şi cum ar fi fost de carton, iar în mijlocul acestor imagini de coşmar izbucniseră strigătele. Ţipete ascuţite, zguduitoare, înfricoşătoare.

Sfârşitul lumii părea aproape. Şi, ca şi când n-ar fi fost de ajuns, la scurt timp, s-au auzit alte şi alte explozii.

În faţa mea au început să cadă din cer bucăţi de tablă.

Deodată mi se făcut frică. Una din roţile uriaşe s-a rotit prin aer şi am văzut cu groază că va cădea la pământ nu departe de mine. Apoi a venit trosnitura…

Într-o clipă, câteva maşini nu mai existau. Le distrusese, în cădere, roata enormă. Dar asta nu a fost totul.

Roata a fost din nou catapultată în sus, am văzut o parte din sistemul ei de pârghii îndreptându-se spre mine şi m-am ghemuit între scaun şi pedale.

Ceva a lovit capota şi a străpuns-o. Am simţit miros de cauciuc ars, o explozie puternică a ridicat maşina în aer şi a răsturnat-o.

Geamurile s-au spart. Instinctiv, am ridicat braţele, pentru a-mi feri capul, şi am fost scuturat din nou. Parcă o mână nevăzută apucase maşina şi o aruncase în sus.

Pocnitura aproape m-a asurzit. Tabla s-a rupt în două.

Am simţit scârţâitul strident şi am văzut deodată lângă mine reflexele flăcărilor... Numai să nu-mi pierd cunoştinţa!

Nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Dorinţa nu mi-a fost îndeplinită.

Automobilul „Bentley“ a trebuit să mai suporte o lovitură. El a rezistat, eu nu. Ceva m-a pocnit în cap, am văzut stele verzi şi apoi în jurul meu s-a făcut întuneric...

Când mi-am revenit, am observat din nou reflexele focului şi am auzit alte explozii.

Partea dreaptă a capului mă durea tare. Am ridicat mâna şi mi-am pipăit creştetul. În vârfurile degetelor am ceva lipicios: sânge. Probabil că mă lovise ceva dur, dar altceva nu păţisem. Din fericire, apucasem să mă ghemuiesc. Scaunul şoferului fusese rupt de o bucată de tablă care distrusese spătarul. Dacă m-ar fi lovit, acum m-aş fi aflat probabil în ceruri.

Maşina era culcată pe o parte. Trebuia să ies afară, şi repede. Focul nu mă avertiza degeaba. Dacă se extindea şi îmi cuprindea maşina, ea ar fi sărit în aer, pentru că rezervorul era aproape plin.

M-am ridicat gâfâind în genunchi, am ieşit de sub volan, am întins braţul şi am ajuns la portieră. Era înţepenită.

M-am forţat de două ori s-o deschid, dar nu am reuşit. Totuşi, înainte de a mă strecura prin fereastră, am vrut sa mai fac o încercare. M-am căţărat peste spătarul lui şi am căzut pe canapeaua zdrenţuită din spate.

M-am întors, am atins portiera şi am apăsat.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă: se deschidea.

Am căzut pe caldarâm şi câteva clipe am rămas între „Bentley”-ul meu şi un „Mercedes” distrus.

Apoi m-am ridicat.

Am simţit cum mă cuprinde spaima. Existau momente când haosul trezea în mine o teamă animalică, Deşi mă aşteptam la orice, am avut un şoc când am privit peste maşinile în cea mai mare parte distruse.

Spectacolul era groaznic!

Avionul prăbuşit lăsase în urma sa un câmp de resturi ce se întindea, dezolant, pe o suprafaţă de câteva sute de metri. Casele se năruiseră, maşinile fuseseră zdrobite, centrul cartierului Soho şi mai departe, spre nord, arăta ca după un cutremur.

Pretutindeni în jurul meu izbucniseră incendii.

Am văzut maşini în flăcări, în vreme ce altele săreau în aer.

Exploziile puternice zguduiau văzduhul. Imaginile care mi se înfăţişau înaintea ochilor le mai văzusem doar în filme despre cataclisme. Nu m-aş fi aşteptat vreodată ca ele să poată deveni realitate.

Nu ştiam ce să fac. Eram complet neputincios. Supravieţuitorii alergau disperaţi printre maşinile distruse strigând numele celor pieriţi în catastrofă. Cu ce i-aş fi putut ajuta?

Un coşmar se transformase în realitate. Peste Londra spaima se întindea ca un spectru.

În depărtare am auzit sirenele maşinilor de poliţie şi de pompieri, care însă nu s-au apropiat, neizbutind să străpungă acest cordon al groazei.

Fumul mi-a venit în faţă, tăindu-mi răsuflarea. Vântul mâna prin aer zdrenţe arzânde. Am privit din nou drept înainte, la grămezile uriaşe de ruine. Nu, aici nu mai era nimic de salvat. Cel puţin jumătate din Soho era distrus.

Londra trăgea să moară.

Partea adversă izbândise…

Am păşit mai departe, prin mijlocul acestui coşmar, simţindu-mă la fel de singur, de neajutorat ca şi mai înainte. Şi atunci, ceva m-a şocat.

Răniţii nu ţipau. Zăceau, muţi şi apatici, pe pământ lângă maşinile lor. Nu am putut să-mi dau seama câţi dintre ei muriseră deja, totul era atât de ciudat. Citisem în

romanele de science-fiction despre pieirea oraşelor, dar aici o trăiam aievea.

În faţa mea se afla un mic „Renault”, pe care vântul îl suflase într-o parte, ca pe o bucată de hârtie. O femeie şi un bărbat s-au târât afară din maşină. Am vrut să-i ajut...

...Am observat că nu era nevoie, se descurcau şi singuri.

Faţa bărbatului era roşie de sânge, dar rana nu era mortală. Însă atunci, femeia a făcut ceva ciudat... A băgat mâna în poşetă şi a scos un pieptene cu coadă. Înainte ca bărbatul ei şi eu să putem reacţiona, a ridicat mâna şi a împuns. Şi a lovit precis. Bărbatul a ridicat mâna, s-a prins de gât şi s-a prăbuşit. Femeia s-a întors, m-a văzut. Ochii îi erau injectaţi. Avea vreo 40 de ani. Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet, mâna îi tremura.

— Acum tu eşti la rând!

Am rămas nemişcat, cu braţele căzute de-a lungul trupului. Am întrebat-o:

— Ce-aveţi cu mine?

— Eşti vinovat! Toţi sunteţi vinovaţi! Cu moartea, numai cu moartea se plăteşte!

S-a repezit la mine. Ţinea pumnul ridicat, ţintindu-mi faţa cu pieptenele acela blestemat. M-am eschivat, i-am prins încheietura mâinii şi am trântit-o la pământ. Apoi am lovit cu muchia palmei, am nimerit locul potrivit şi femeia şi-a pierdut cunoştinţa.

În clipa următoare au răsunat împuşcături, Am auzit

şuieratul gloanţelor, atât de aproape trecuseră pe lângă capul meu. M-am aplecat rapid şi m-am ascuns după o maşină, în timp ce al treilea glonte a perforat capota motorului. Apoi împuşcăturile au amuţit. Am auzit în schimb zgomot de paşi. Trăgătorul necunoscut alerga probabil pe capotele maşinilor. Mi-am scos şi eu pistolul Bereta pe care îl purtam la mine, m-am ghemuit şi am aşteptat.

O pală de vânt a împrăştiat vălul de fum şi atunci l-am văzut pe cel care trăsese. A sărit de pe o maşină aterizând chiar lângă mine. Înainte ca individul să se întoarcă şi să ţintească l-am plesnit cu muchia palmei peste încheietură. Arma i-a scăpat pe pământ.

Mâna mea dreaptă a pornit ca o torpilă, lovindu-l în plin. A dat ochii peste cap şi a căzut. A rămas nemişcat.

La naiba! Ce era asta? Cum era posibil? Se trăsese în mine, altcineva mă atacase cu un pieptene cu coadă.

Erau oameni normali, care nu făcuseră rău în viaţa lor dar care acum se comportau aiurea. Strania influenţă malefică părea să se fi amplificat.

Trebuia să acţionez neîntârziat. Dar unde se ascundea adevăratul duşman?

M-am întors spre Galeria Naţională. Ea se află vizavi de Trafalgar Square şi este înconjurată de patru străzi.

Şi această clădire avusese de suferit. Un fragment de avion răsese literalmente cupola, iar resturile ei erau împrăştiate peste tot prin zonă.

Am păşit peste bucăţi contorsionate de tablă şi grămezi de moloz. Pretutindeni ardeau încă focuri. Incendiile aveau să fie stinse cu greu, căci deocamdată nu exista posibilitatea unei intervenţii. Pompierii nu se zăreau nicăieri, iar maşinile salvării nu puteau trece. Mai întâi trebuiau îndepărtate automobilele care blocau drumurile.

Atunci am auzit zgomot de motor. Mi-am ridicat privirea spre cer şi am văzut elicopterul. Era vopsit în roşu aprins şi plutea peste oraş ca o libelulă uriaşă. Dintr-o dată, aparatul a pierdut din viteză şi înălţime. Pilotul căuta un loc de aterizare.

Dar nu a mai ajuns s-o facă.

Într-o clipă, forţa invizibilă a lovit din nou. Elicopterul s-a rupt în bucăţi. Un jet de flăcări, o detunătură, apoi nimic… M-am aruncat la pământ şi m-am târât sub un automobil, pentru a mă feri de resturile căzute din cer.

Nu doream ca o pală a rotorului să mă decapiteze, cum era să mi se întâmple odată la New York, pe acoperişul unui zgârie-nori… În faţa mea se auzeau trosnituri şi cădeau ţăndări. Apoi s-a aşternut liniştea.

Am îndrăznit să ies din ascunzătoare, ferindu-mă de stropii de benzină aprinsă care săreau în toate părţile ca o ploaie de foc. Nu doream să asist la alte incendii.

Trebuia să plec de acolo cât mai curând.

Prăbuşirea elicopterului mi-a dovedit că peste Soho plana o aură magică. Iar cel care pătrundea în această zona nefastă n-avea prea multe şanse de supravieţuire.

Mi-am îndreptat paşii în direcţia Picadilly Circus, considerat placa turnantă a oraşului. Din acest loc turiştii care veneau la Londra se aruncau în vâltoarea marilor distracţii.

Mi-a luat o jumătate de oră pentru a parcurge această distanţă. Am fost nevoit din nou să mă caţăr peste ruine, am văzut oameni lungiţi la pământ, morţi sau răniţi. Existau şi câţiva care păreau nevătămaţi. Şi niciunul din cei uşor răniţi nu se mişca. Era ca şi cum ar fi dormit, cu toţii. Am mers mai departe prin acest peisaj de coşmar, oprindu-mă doar când am ajuns în Picadilly.

De groază, am simţit că mi se taie răsuflarea. Aici, un fragment al avionului Jumbo pulverizase pur şi simplu trei autobuze. Clădiri pe jumătate sau complet distruse, maşini calcinate mi s-au înfăţişat privirii. Nimic nu mai avea viaţă…

Totuşi, nu eram singur. Dintr-o bancă s-au strecurat doi tipi, încărcaţi cu saci şi deosebit de bine dispuşi. Le-am ieşit înainte. Ei s-au oprit brusc.

Nu arătau jerpeliţi; îmi aminteau mai degrabă de doi proxeneţi. Unul avea o cicatrice roşie pe frunte. În faţa mea se aflau doi hoţi.

Niciodată n-am putut să sufăr oamenii care profită de suferinţele altora. Câteva secunde am fost cuprins de furie dar nu folosea la nimic dacă mă enervam. Trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Am spus pe un ton rece:

— Duceţi banii înapoi!

Tipii au rânjit. Cel cu cicatricea m-a întrebat batjocoritor:

— Cine crezi că eşti, să ne dai nouă ordine?

— Am spus să-i duceţi înapoi!

Cei doi au lăsat cu mişcări încete, sacii plini de pe umeri.

Am bănuit ce urmează şi am reacţionat ca atare, îndată ce sacii au atins pământul, m-am şi năpustit asupra hoţilor ca o furtună.

Pumnii mi-au zburat prin aer. Mai întâi l-am luat în primire pe cel cu cicatricea. O lovitură năprasnică l-a proiectat, prin uşa de sticlă, înapoi în bancă. Pe al doilea l-am secerat cu muchia palmei.

Omul cu cicatrice şi-a revenit şi s-a ridicat.

M-am năpustit înainte, izbind în uşă. Ea a zburat în interior, trântindu-l pe individ la pământ. Acesta s-a rostogolit mai departe pe pardoseala holului, cu nasul însângerat. Nu l-am lăsat să se scoale; l-am lovit până am obosit. Apoi am ieşit afară şi am luat sacii, pentru a-i duce înapoi.

Intrarea în clădirea băncii rămăsese, ca prin minune intactă. În schimb, înăuntru totul era distrus. Un obiect greu lovise clădirea dintr-o parte. Zidăria fusese împinsă în sala ghişeelor, iar bucăţi mari de piatră zăceau la pământ ca nişte monumente, îngropând sub ele scaune, birouri.

Nu am văzut oameni. Probabil că şi ei se aflau sub

dărâmături.

Am părăsit banca intrând din nou în peisajul dezolant din Soho. Mai lipseau doar vulturii rotindu-se deasupra ruinelor.

În spate, spre Trafalgar Square, a explodat ceva. Coloana de fum se înălţa ameninţător. Am intrat pe o stradă lăturalnică. Din nou aceeaşi imagine apocaliptică: clădiri dărâmate, maşini ciocnite una de alta. Dintr-o casă tâşnea apă. Probabil că era spartă o ţeavă. M-am căţărat pe un stâlp rupt şi de acolo am văzut barurile şi tripourile distruse.

Cea mai rea însă era liniştea. O linişte nefirească, care mă călca pur şi simplu pe nervi. Şi această profundă tăcere de mormânt era întreruptă numai atunci când vântul împrăştia bucăţile de carton şi hârtiile. Am privit spre teatrul Apollo – numai ruine. Puţin mai încolo, era Teatrul Globe. Doar câteva fragmente mai rămăseseră din el.

Ce mai era întreg?

Peste drum am observat o clădire mohorâtă, din care lipsea numai acoperişul. Dar eu o cunoşteam bine, pentru că adeseori făcusem vizite aici. Era morga din Soho. Aici erau depuse victimele care piereau de moarte violentă.

Şi din acestea erau destul de multe în cartier. O scară lungă ducea la uşa ce atârna strâmb în balamale, iar ferestrele erau distruse. O mulţime de cioburi erau împrăştiate pe stradă.

M-am oprit pe loc, cuprins de o presimţire neagră.

M-am uitat pe trepte în sus şi am văzut că uşa se mişcă. Dar nu vântul era cauza, căci apăsarea părea a veni dinăuntru. Apoi uşa s-a deschis cu o smucitură şi în cadrul ei a apărut o arătare stranie.

Un mort viu!

Miriam di Carlo zâmbea.

Stătea la fereastra ei şi privea Soho. Văzuse cum căzuse avionul şi dăduse aprobator din cap. Da, totul decurgea în conformitate cu planul iniţial. Ea prevăzuse asta.

S-a uitat din nou la cer, căutând imaginea ce-o tulburase. Dar cerul rămânea pustiu.

A răsuflat adânc. S-a dus în baie şi a început să se machieze: puţin ruj pe buze, puţin fard pe pleoape.

Şi-a privit chipul mulţumită, trecându-şi degetele prin părul bogat şi răsucindu-se în joacă într-o parte şi-ntr-alta în faţa oglinzii. Îi plăcea de ea însăşi, aşa cum îi plăcea lumea care o înconjura. Dintr-o dată, soarta intervenise, schimbându-i sensul vieţii.

Şi-a netezit cu grijă puloverul de caşmir, care avea un decolteu adânc. Culoarea verde îi stătea bine. Fusta era scurtă, mulată, punându-i în evidenţă şoldurile, coapsele.

A luat mantoul din cuier, aruncându-l neglijent pe umăr şi a părăsit locuinţa. Pe hol era o linişte mormântală.

În mod normal, locatarii ar fi trebuit să se arate speriaţi dar oamenii se dovedeau reţinuţi, ca şi cum ar fi

ştiut despre ce era vorba.

Lângă casa liftului, o femeie zăcea ghemuită la pământ. Îşi ţinea încă strâns în braţe sacoşa de cumpărături.

Liftul funcţiona. Miriam l-a chemat, a aşteptat până ce s-au deschis uşile şi a intrat în el. A apăsat pe buton şi a coborât. A traversat agale holul blocului. Singurele zgomote erau făcute de paşii ei. Portarul se afla în cutia lui, dar nu s-a mişcat. Miriam di Carlo a părăsit clădirea.

A strâmbat din nas enervată când vântul i-a suflat în faţă mirosul de ars. Şi-a băgat amândouă mâinile în buzunarele mantoului şi a pornit prin oraşul cuprins de încremenire. Pentru că locuia la periferia cartierului Soho, n-a avut mult de mers până la locul unde se găseau primele maşini distruse.

Haosul nu o speria, dimpotrivă, o încânta. Şi-a continuat drumul. Vântul se juca cu părul ei, răvăşindu-l.

O femeie frumoasă într-un peisaj încremenit în moarte.

Niciun pictor din lume nu ar fi putut surprinde scena mai bine decât realitatea însăşi.

A trebuit să facă multe ocoluri, pentru că drumul era mereu blocat de dărâmături. Dar Miriam nu s-a dat bătută.

Îşi propusese un ţel şi voia să-l atingă. De câteva ori a văzut oameni, care însă nu au observat-o.

A traversat o stradă îngustă, a trecut peste un morman de ruine şi a zărit o firmă de tablă care se legăna

în vânt.

ATOMIC BAR.

Aceasta era ţinta sa. Intuise exact că aici o vor duce paşii. În faţa barului s-a oprit. Geamurile erau sparte, iar fotografiile cu dansatoarele de striptease fuseseră smulse de vânt. Deasupra intrării se afla o femeie goală, făcută din tuburi fluorescente. Picioarele de sticlă erau sparte. Uşa nu mai exista.

Miriam di Carlo a intrat în bar. Priveliştea ce-a întâmpinat-o nu era prea îmbietoare: semiîntuneric, mese şi scaune răsturnate. Rafturile păreau lovite de un ciclon.

Nicio sticlă nu rămăsese întreagă. Mirosea a whisky, brandy şi alte băuturi vărsate.

Miriam a strâmbat din nas. A luat-o spre dreapta, unde, lângă automatul de ţigări, mai era şi cel de muzică.

Amândouă aparatele funcţionau. Din primul şi-a luat un pachet de ţigări, în celălalt a introdus o monedă şi a apăsat pe două butoane.

A tras un scaun, în timp ce braţul din aparat a ridicat automat un disc şi l-a pus pe suport. Discul a început se învârtă, Miriam s-a aşezat alături, privind prin cutia de sticlă. Acul de safir s-a lăsat pe disc. În încăpere s-a auzit o melodie.

Song of Death – cântecul despre moarte…

Nu am intrat în panică, nu am luat-o la fugă nu am făcut nimic necugetat. Am rămas ţintuit locului.

Nu era prima dată când eram confruntat cu cadavre

vii. Luptasem deseori împotriva lor sau împotriva morţilor pe care vrăjitoriile îi scoteau din mormintele adânci.

Cel de aici nu părea a fi mort de mult, deşi arăta respingător. Era acoperit numai cu o pânză gălbuie, care îl atârna pe trup şi avea în mijloc o pată roşie, în locul unde sângele ţâşnise din rană. Faţa îi era scofâlcită, iar părul brun-roşiatic îi atârna pe frunte.

S-a holbat la mine. Ochii îi erau ca nişte bile de sticlă, parcă daţi peste cap. Gura era pe jumătate deschisă, îi lipseau dinţii din faţă. S-a uitat fix la mine, dar am rezistat privirii.

Apoi am făcut câţiva paşi înainte, scoţându-mi pistolul Beretta. În timp ce strigoiul cobora scările împleticindu-se am ochit cu atenţie. Aceşti zombi erau ai dracului de periculoşi. Trebuia să-i nimiceşti de îndată ce îi vedeai.

Existenţa celui din faţa mea îmi dovedea că în cazul acesta era vorba de magie neagră. Soho era praf şi cenuşă, morţii se ridicau din nou şi apocalipsul devenea realitate.

L-am lăsat să se apropie. Când ne-au despărţit doar trei trepte, am apăsat pe trăgaci. Am tras o dată şi glontele l-a nimerit între ochi.

Zombi-ul s-a oprit, s-a clătinat, apoi şi-a întins braţele în lături, ca şi cum ar fi vrut să mă îmbrăţişeze. S-a prăbuşit spre mine, eu m-am eschivat, iar el a căzut la pământ rămas acolo, cu braţele şi picioarele desfăcute.

Am respirat adânc. Lichidasem un strigoi, dar nimeni

nu-mi putea garanta că era singurul. Morga era mare şi probabil că aveam să mai întâlnesc şi alte asemenea specimene.

Cu această certitudine, am urcat scările. M-am oprit lângă uşa deschisă şi am privit înăuntru. De câte ori fusesem aici? Primul meu drum era întotdeauna în camera frigorifică de la subsol. După intrare, în dreapta, o scara de piatră ducea într-acolo. În faţă se găseau birourile, unde se rezolvau treburile administrative. Nu m-am îndreptat spre scară. Întrucât strigoiul se afla la ieşire, probabil că el urcase din camera frigorifică şi, deci, mă aşteptam ca şi alţii să se afle prin apropiere.

Am auzit zgomote de paşi în dreapta mea, în spatele unei uşi pe care scria „medic şef“. Am lovit-o puternic, s-a izbit de perete, a dat să se închidă, dar am oprit-o cu piciorul.

Prin ferestre pătrundea suficientă lumină. Un zombi stătea ghemuit la pământ. O arătare muşchiuloasă, lată în umeri, care se căznea să se scoale în picioare. Nu mă văzuse încă, întrucât privea fix în podea. L-am ţintit în cap înainte de a se dezmetici. Strigoiul s-a prăbuşit înainte de a mai apuca să se ridice de tot. Am tras adânc aer în piept. Mai lichidasem un adversar…

Acum mă preocupa subsolul, aşa că m-am îndreptat spre scara de piatră. M-am uitat după colţ şi am văzut al treilea cadavru viu. Era cu cinci trepte în faţa mea, avea braţele desfăcute şi se rezemase de perete. Era o femeie,

pe jumătate goală.

Am înghiţit cu greutate, căci arăta groaznic. Ucigaşul fusese probabil un sadic: îi tăiase sânii cu cuţitul, îi spintecase pântecele… Dar acum femeia trăia din nou.

Şi mă voia pe mine.

I-am mers în întâmpinare şi ea a întins amândouă mâinile, vrând să mă apuce. I-am dat brusc un brânci de s-a rostogolit pe scări. S-a răsturnat de câteva ori până jos, însă până să se poată ridica, am ajuns lângă ea. Am scos din nou pistolul…

Femeia a murit pentru totdeauna.

Am privit la dreapta. În această zonă, coridorul era placat cu faianţă. Urmându-l, ajungeam direct în marea sală de autopsii. Tremuram, căci aici jos era frig. Îmi auzeam ecoul paşilor. M-am uitat împrejur, dar nu mă urmărea nimeni.

Apoi am împins uşa cea mare. Nu era încuiată. La dreapta se afla laboratorul. La stânga, o altă uşă dădea în camera frigorifică. Ziua pătrundea prin luminatoarele situate pe peretele opus. Între laborator şi camera frigorifică erau dispuse mesele pe care erau disecate cadavrele.

Camera era goală. Nu am văzut pe nimeni din personal. Asta m-a liniştit: am fost sigur că strigoii nu descoperiseră alte victime. M-am îndreptat spre camera frigorifică. Aici se găseau tărgile care erau scoase din sertarele mari.

Când am vrut să deschid uşa, un zombi a venit pur şi simplu peste mine. M-am speriat atât de tare încât nu am mai putut sări înapoi. Braţele strigoiului mi-au atins hainele, apucându-mă de un umăr. M-am clătinat ca ameţit. Era cât pe ce să-mi pierd cumpătul când mi-am dat seama că încă mai strângeam pistolul în mână. Nu aveam timp de pierdut, aşa că m-am retras câţiva paşi şi am ţintit. Încă un adversar mai puţin.

Acum drumul spre camera frigorifică era liber. Din păcate, lumina nu mai funcţiona. Ochii mi s-au obişnuit însă cu semiîntunericul, astfel încât am reuşit să desluşesc şirul lung de sertare mari. Câteva din ele erau trase. Le-am numărat, erau cinci. Lichidasem patru zombi mai lipsea unul.

Deodată pielea de pe spinare mi s-a făcut ca de gainã. În spatele meu auzisem un zgomot. M-am întors încă din răsucire am văzut arătarea. Era numai la un pas înapoia mea şi ţinea un cuţit mare în mâna dreaptă.

Dracu’ ştie unde îl găsise…

Din fericire, mişcările îi erau încete. Când cuţitul a coborât, m-am aruncat într-o parte, scăpând de împunsătura şi l-am trântit la pământ pe strigoi. Fără să mai stau pe gânduri, i-am ochit fruntea. Un horcăit, apoi totul s-a sfârşit: zombi-ul era izbăvit definitiv.

Abia acum am simţit efectul ultimelor ore. Trecusem prin prea multe încercări şi, cum e normal, am şi eu limitele mele. Genunchii îmi tremurau, inima îmi bătea mai

tare. M-am rezemat de perete, trăgându-mi sufletul.

Era absolut necesar să-mi recapăt puterea de luptă.

În camera frigorifică nu se mişca nimic. Niciun cadavru nu mai ieşea din lăzile mari. Pentru mai multă siguranţă, am verificat încă o dată, trăgându-le pe fiecare în parte. Toate erau goale. Asta m-a liniştit. Misiunea mea aici se încheiase.

Deodată, deasupra mea am auzit zgomote, râsete, o voce răguşită ţipând ceva de neînţeles. Mai existau oare oameni în acest haos?

M-am strecurat prevăzător pe scară, mergând lipit de perete, pentru a nu putea fi descoperit prea repede. Nu vedeam nimic, auzeam numai vocile. Cineva a strigat:

— Ce să facem cu cadavrele? Noi avem nevoie de bani. Bani, biştari, parale, gologani…

Cel ce vorbea a râs. Imediat după asta s-a lovit de ceva căci s-a auzit un sunet înfundat.

Tâlhari! Din nou, în preajma mea se aflau tâlhari…

Am scrâşnit din dinţi. Din câteva sărituri am urcat restul de trepte şi am ajuns pe coridor.

În aceeaşi clipă, ei au ieşit, dintr-unul din birouri trei oameni de nimic, trei indivizi sălbatici, capabili de orice.

Şi de crime…

„Cântecul despre moarte”.

Miriam di Carlo îl ascultase de trei ori, fiind convinsă că se potrivea acelor clipe, acelui oraş. Şi ea era sortita morţii; fuseseră făcute toate pregătirile în acest sens.

Mai trebuia rezolvat doar un singur lucru, dar asta nu mai constituia o problemă. Deocamdată nu era locul şi nici momentul.

Miriam şi-a luat un scaun şi s-a aşezat astfel încât să poată ţine uşa sub observaţie. Voia să vadă ce se întâmplă pe stradă. Lângă scaun se afla una din măsuţele rotunde de la bar. Pe ea pusese un pahar şi o sticlă intactă de vermut, descoperită întâmplător. A început să bea câte o înghiţitură şi să fumeze.

Nu de timp ducea lipsă. Ce însemna, de fapt, timpul?

Era o noţiune relativă, puteai să-l foloseşti cum vrei.

Nu, nu avea de gând să facă nimic cu timpul, deşi el juca un rol important în calculele sale. Însă asta era deja de domeniul trecutului…

A privit împrejur. Decoraţiunile interioare ale barului erau aproape distruse. De tavan fuseseră atârnate câteva modele de atomi, acum căzute la pământ. Discul se terminase din nou, dar Miriam nu a mai avut chef să-l pună încă o dată. A rămas pe scaun.

Din depărtare mai răzbăteau până aici ecourile surde ale exploziilor. Focurile se întindeau. Era inevitabil ca „ei“ să atace din când în când câte o cisternă plină cu benzină şi s-o incendieze. Pe ea, toate astea n-o mai impresionau. Soarta rânduise lucrurile astfel. A aruncat ţigara jos. Chiştocul s-a stins într-o baltă de sifon.

După un timp, s-a ridicat. S-a dus spre locul unde era instalat aparatul de proiecţie. Căzuse de pe piedestal şi

zăcea la pământ. Alături se aflau rolele filmului pornografic. Plină de dispreţ, le-a călcat în picioare.

S-a întors apoi la locul ei şi s-a aşezat din nou. A mai scos din pachet o ţigaretă de foi şi a dus-o la buze.

Prin spaţiul de la intrare a pătruns vântul de toamnă, împrăştiindu-i fumul din jurul gurii. Conserve goale se rostogoleau pe stradă, bucăţi de hârtie zburau prin aer. Din când în când se auzeau împuşcături.

Miriam a zâmbit. Aceştia erau supravieţuitorii care se luptau între ei. Numai cei mai buni, cei mai duri aveau să depăşească toate încercările, ajungând în final să lupte pentru cealaltă cauză. Londra fusese doar începutul.

— Apocalipsul urma să se întindă peste întreaga lume.

Deodată a perceput un zgomot de paşi: nu se auzeau afară ci de sub bar, acolo unde scara ducea în pivniţa în care erau depozitate băuturile. „Ei“ veneau.

Miriam di Carlo s-a ridicat. Automat, a aruncat ţigara lângă celelalte chiştoace şi şi-a netezit fusta. A făcut câţiva paşi înainte, astfel încât să poată observa şi intrarea. Atunci a apărut primul.

Era un bărbat. Mergea puţin aplecat; avea părul cărunt, atârnând neglijent peste faţă. Purta un costum închis şi o privea pe tânăra femeie cu ochi necruţători, sub braţ ţinea o carte, pe care o strângea ca pe un lucru extrem de preţios. Faţa îi era scofâlcită şi ridată.

Printre riduri se vedeau fire ţepoase de păr. Gura îi era întredeschisă, iar ochii în permanentă mişcare, ca să

nu-i scape nimic.

Acest bărbat nu era un om, ci un demon important în ierarhia din adâncuri. El urmărea ca eşecurile suferite de unii demoni să fie pedepsite cu asprime şi îi făcea de fiecare dată plăcere să prezideze o judecată, pentru a-i încredinţa apoi pe cei condamnaţi stafiilor, stăpânii din lumea umbrelor.

Nu venise singur. Îl adusese cu el pe confidentul său – împreună formau un cuplu inseparabil. Acesta a apărut şi el din adâncul scării. Chipul nu i se distingea deoarece era acoperit de o glugă roşie. Partea de sus a corpului, dezgolită, era numai muşchi. În mâna dreaptă demonul ţinea o sabie. A privit femeia prin tăieturile glugii şi s-a oprit la doi paşi de ea, aşteptând.

Şi această arătare era bine cunoscută în lumea întunericului. Era vorba de însuşi Destero, călăul demonilor. El şi Maddox îi erau credincioşi Asmodinei şi, prin acţiunile lor, se străduiau să-i consolideze puterea.

Miriam di Carlo s-a aşezat din nou.

Şi, imediat, cu ea s-a petrecut o schimbare. Faţa îi s-a lungit, s-a făcut mai lată şi, simultan, ochii i-au căpătat o strălucire crudă. Pe fruntea devenită mai mare îi crescuseră două coarne întoarse, care-i dădeau un aer straniu, nepământesc. Pe scaun nu mai stătea Miriam di Carlo, ci Asmodina, fiica diavolului…

Râzând, cel din mijloc m-a privit fix, ca şi cum ar fi vrut să mă înghită.

— Ia te uită pe cine am găsit? Ai scăpat şi tu, cu tot rahatul ăsta?

— Da.

— Vorbăreţ, nevoie-mare, nu-i aşa?

Nu mă simţeam în apele mele, pentru că aceşti indivizi puşi pe jaf erau foarte periculoşi. În plus, se părea că prădaseră un magazin cu arme, pentru că niciodată în viaţa mea nu mai văzusem oameni atât de bine înarmaţi, excluzându-i bineînţeles pe soldaţi.

Fiecare din ei purta revolvere şi pistoale de diverse calibre un „Walther” ori un „Colţ Ruger”, dar şi un "Smith and Wesson” 38. Pe umeri le atârnau pistoale automate, iar pe corp centuri de cartuşe. Scurtele lor de piele erau ornate cu insigne lucitoare. Am avut de-a face cu rockeri, dar aceştia trei cred că erau dintre cei mai răi. Printre ei existau, desigur, şi băieţi de treabă. Observasem asta când îl vânasem pe Fenris, lupul demonilor. Aceştia de aici însă erau nărăviţi în rele. Singura lege de care ascultau era violenţa.

Încă mai ţineam în mână pistolul „Beretta“, dar unul dintre ei a îndreptat asupra mea automatul, cu degetul pe trăgaci. Nu se întrevedea nicio şansă pentru mine.

— Lasă arma jos!

Ordinul a venit din partea celui din mijloc, care părea să fie liderul acestui trio. Părul îl avea aranjat în manieră punk. La stânga şi dreaptă capului era tuns, numai sus îi rămăsese un soi de creastă stufoasă şi roşiatică. Ceilalţi

doi aveau aproape aceeaşi pieptănătura.

Oricum, craniile lor nu erau chiar atât de netede, făcuseră deja primii ţepi.

Întrucât nu m-am executat destul de repede, tipul cu automatul a tras. Rafala a şuierat la stânga mea şi a intrat în perete, chiar lângă uşă.

Pistolul mi-a alunecat involuntar din mână. Şeful rockerilor a râs.

— Aşa e bine, aşa te vrem, maestre! Şi acum fă câţiva paşi înainte!

M-am îndreptat spre el. Ceilalţi doi s-au dat la o parte formând un cerc al cărui centru eram. Câteva secunde nu au spus nimic, măsurându-mă doar cu cea mai mare atenţie. Apoi, unul din ei a rânjit.

— De ce nu îl lichidăm? Nu crezi c-ar fi de datoria noastră Punky?

Punky era, de fapt, şeful. M-a privit, a dat din cap şi a ridicat pistolul automat, zicând:

— Aşa-i, de ce să nu te împuşc?

— Pentru că nu ai niciun motiv.

— Un motiv se găseşte întotdeauna. De exemplu nu-mi place mutra ta.

Da, într-un fel avea dreptate. Sentimente asemănătoare nutream şi eu. Ăştia nu mai erau oameni, ci nişte specimene fără scrupule, care s-ar fi omorât între ei dacă din asta le ieşea vreun câştig. În orice caz, ei nu erau afectaţi de aceste evenimente înspăimântătoare pentru că

viaţa lor se derula într-o lume de dezordine şi groază. Iar paraziţii, hoţii, ucigaşii nu-şi fac probleme de conştiinţă.

Nu am vrut să rup firul discuţiei; poate că la moment dat aveau să devină neatenţi. Am întrebat:

— De ce nu vi s-a întâmplat nimic?

— Pentru că suntem altfel.

— Cum, altfel?

— Noi ne impunem.

— În faţa cui?

— Uită-te la tine, împuţitule! în faţa unuia ca tine ne impunem. Pricepi acum…?

— E clar. Numai că eu nu v-am făcut nimic.

— Ba da. Doar şi faptul că nu eşti de-al noştri un motiv suficient ca să te ciuruim. A trebuit să luptăm ca să ajungem aici. Alţii au încercat să fie mai tari decât noi. Mai sunt destui tipi în acţiune, poţi mă crezi. Dar numai cei destul de puternici vor găsi drumul spre „ea“.

Am devenit atent.

— Cine este „ea“?

— Este o femeie care stăpâneşte în acest haos, are nevoie de adepţi şi îi va avea.

O femeie! Nu putea fi vorba decât de una singură:

Am întrebat de numele ei.

— Nu ştiu dacă aşa o cheamă. Se poate.

— Nu cumva are două coarne pe frunte?

Cei trei au izbucnit în râs. Punky a cloncănit:

— Nu numai pe frunte, ci şi pe nas!

Se credeau spirituali. Răspunsul însă mi-a dovedit că nu o văzuseră niciodată pe Asmodina, sau dacă o văzuseră, atunci probabil fusese sub altă înfăţişare.

Indivizii începuseră să devină neliniştiţi. Unul din ei îşi pierdu răbdarea:

— Omoară-l odată!

Cuvintele îi erau adresate lui Punky. Acesta a înclinat.

— Da, e mai bine dacă moare! Trebuie să avem drum liber…

Acum se cam îngroşa gluma. Tipii erau suficient de îndobitociţi pentru a-şi transpune intenţiile în faptă.

Nu prea ştiam cum aveam să ies din această încurcătură.

— Asta a omorât câţiva pe aici. Afară, în faţa scării, era lungit unul, o figură ciudată… Nu numai că arăta ca un cadavru, dar chiar era.

Într-un fel, acest paradox corespundea adevărului.

Punky a remarcat:

— Suntem doar la morgă.

— Exact, şefule! Ştiu precis că aici au fost depuşi Kid şi Rocky. Au fost lichidaţi de copoi.

— Îmi amintesc de treaba asta. Kid a fost prietenul meu. M-am supărat rău că l-au omorât. Mi-am jurat atunci să dobor orice sticlete care îmi pică în mână. Şi tu arăţi ca un sticlete. Sau mă înşel?

Punky m-a privit cu atenţie. Nu avea sens să mint.

Dacă m-ar fi percheziţionat, ar fi găsit oricum

legitimaţia, aşa că am recunoscut că sunt poliţist.

— Mi-am închipuit. Dar nu eşti un copoi de rând.

— Scotland Yard.

— Oho!

— Şefule, atunci poate muri pentru prietenii noştri.

Punky a aprobat din cap. În ochii lui, două bile de oţel, am citit o hotărâre de neclintit. A ridicat uşor pistolul automat.

Gura i s-a strâmbat într-un rânjet.

Rafala nu m-ar fi ocolit, eram prea aproape de el.

Şi un copil m-ar fi putut împuşca. Totuşi, mi s-a acordat încă o ultimă amânare. Unul din cei doi punkişti a chicotit:

— Ştiu ceva mai bun.

— Ce anume?

Am răsuflat puţin. O mica amânare desigur nu strica. Totuşi; neliniştea nu m-a părăsit. Ce mă aşteptă oare?

— Noi i-am văzut atunci aici pe Kid şi pe Roky îţi aminteşti, Punky?

— Sigur, zi mai departe!

— Ai răbdare! Ţin minte şi acum rânjetul strâmb al acelui copoi, când ne-a dus la subsol şi a tras din perete lăzile frigorifice…

— Vrei ca pe sticletele ăsta să-l băgăm într-o lada din alea?

Păi sigur… Aşa cel puţin se menţine şi el mai mult…

— Ideea e bună, chiar excepţională. Îl băgăm pe

sticlete în ladă, unde o să îngheţe încet-încet.

Punky a început să râdă. Eu nu prea aveam ce mă amuza. Ăştia trei îmi pregăteau o moarte groaznică. Un glonte ar fi fost mai onorabil.

Ei, copoiule, cum îţi place?

Am tăcut. Cel din stânga mea a croncănii:

— Asta a făcut deja pe el.

— Stânga-mprejur!

Ordinul a venit scurt. M-am întors.

— Ştii drumul! Drept înainte şi apoi în jos pe scări.

Am păşit înapoi spre capul scării. M-am oprit în faţa primei trepte şi am privit în jos. Mi se părea că am înaintea mea intrarea în infern. De fugă sau rezistenţă, nici vorbă. Deşi îmi trecuse prin cap s-o iau la goană, până la urma, gândul m-a îngrozit. Nu voiam sa mor: poate ca totuşi se ivea vreo posibilitate, de a scăpa.

Am simţit în spate ţeava automatului.

Dă-i drumul mai departe!

Am păşit pe prima treaptă, pe a doua. Cei trei erau în urma mea. Auzeam clinchetul insignelor lor, paşii ameninţători. Din când în când, cineva mă împungea în spate cu pistolul. Jos erau încă întinşi zombii lichidaţi de mine. Punky a spus:

— Da’ ştiu că ăsta a făcut curăţenie pe aici!

Am intrat în camera de autopsii, apoi în cea în care se aflau şi sertarele frigorifice. A trebuit să mă opresc.

— Ce ladă alegem?

— Aş propune numărul treisprezece, şefule!

— Da, e bine.

Am auzit paşi îndepărtându-se. Unul dintre ei a venit lângă mine, îndreptându-se spre uriaşele sertare frigorifice din perete. Deoarece era cam întuneric, a fost silit să se apropie de ele pentru a recunoaşte numărul. A păşit spre dreapta şi a exclamat:

— Treisprezece! Aici…

— Ia-o înainte!

M-am pus în mişcare. Cel din faţă a tras lada afară aproape fără zgomot. Pe spinare, pielea mi s-a făcut ca de găină. Am făcut câţiva paşi în câteva secunde. Apoi m-am oprit în dreptul lăzii. Am simţit în spate ţeava pistolului.

— Urcă, copoiule!

Cunoşteam aceste coşciuge mobile. Puteau suporta destulă greutate. Mi-am rezemat mâinile pe margine, m-am săltat în sus. Indivizii au înconjurat lada. Punky stătea la capăt, ceilalţi doi pe flancuri.

M-am întins pe spate. Cei trei au coborât armele.

Am privit gurile ţevilor şi feţele lor rânjite. Punky spus râzând:

— Gata, copoiule! Aici o să crăpi, ca un mizerabil.

Apoi a împins sertarul.

S-a făcut deodată întuneric. În spatele capului meu lada frigorifică se închisese cu zgomot. Nu mai aveam posibilitatea de a mă elibera cu propriile mele puteri.

Se părea că de data asta nu mai aveam scăpare. Nu

mai exista nimeni care să mă ajute.

Linişte şi beznă adâncă. Totodată, aveam mai puţin oxigen decât într-un coşciug. Mai stătusem cândva într-o asemenea cutie mortuară şi fusese cât pe-aci să dau ortul popii. Treptat-treptat, spaima punea stăpânire pe mine.

Mi-am auzit mai întâi bătăile inimii. Le-am simţit apoi în coaste, într-un ritm puternic, care îmi rezona în ţeasta.

Deşi era frig, sudoarea mi se scurgea pe frunte, mi se lipea de trup şi de haine. E greu să te obişnuieşti cu gândul morţii. Iar acum, după Shao şi Suko, venea rândul meu…

Mi s-a făcut şi mai frică. Deşi aş fi vrut să ţip, m-am stăpânit, astfel că respiram cu grijă, numai pe nas. Voiam sa îmi aman cât mai mult moartea, deşi nu avea sens. Ea venea oricum.

Stupiditatea sorţii! Nu Asmodina sau dr. Tod mă băgaseră în această închisoare, ci alţii, criminali obişnuiţi.

Poate că fusese greşeala mea. Mă concentrasem ca întotdeauna asupra forţelor întunericului şi-i uitasem pe ceilalţi deşi demonii îşi recrutau slugile tocmai din rândul celor mai nemernici indivizi, de fapt, de ce îmi mai băteam capul? Oricum, nu avea să mă mai doară nimic. Nu era nevoie să-mi fac gânduri în legătură cu alţii, trebuia să-mi concentrez mai bine atenţia asupra propriei mele persoane.

Dar mai era oare ceva de gândit?

Oxigenul se împuţina rapid. În vreme ce respiram, m-a

apucat o uşoară ameţeală. Tâmplele îmi zvâcneau rapid iar creierul părea a-mi da în clocot.

Fără îndoială, se apropia sfârşitul. M-am întrebat câtă vreme mai puteam rezista. Zece minute, cinci sau trei? Cel mult. Cinci, apoi totul avea să se termine.

Cinci ori câte şaizeci de secunde până la moarte, pare cumplit de scurt, dar şi destul de lung, dacă te chinui ca mine. Aerul abia mai era respirabil.

Inima îmi bă tea nebuneşte, sângele pierdea oxigenul, se îngroşa. În curând aveam să-mi pierd cunoştinţa.

Cu atât mai bine, scăpăm de suferinţă!

Deja de acum nu mai era complet întuneric în temniţa mea.

În faţa ochilor zăream cercuri roşii ce se învolburau în jurul meu. Ţeasta părea că vrea să-mi explodeze.

În racla strâmtă mă zbăteam ca peştele pe uscat. Am început să gem. Intuiam că figura mea nu mai era decât o caricatură. Am deschis larg gura, picioarele îmi zvâcneau.

Duceam o luptă disperată împotriva morţii care încolţise fără milă.

Rareori în aventurile mele mă mai întâlnisem o situaţie atât de păcătoasă. Nu mai ştiam ce să fac, nu mai aveam nici gânduri, nici sentimente, eram condus numai de instinct. Viaţa mea se apropia, secundă cu secundă de momentul opririi finale.

Horcăiam, saliva îmi curgea pe buze, vedeam lumini orbitoare care se reverberau în faţa ochilor mei şi mă

copleşeau. Spaima devenise insuportabilă.

Am zărit deodată imagini colorate, dar n-am putut să recunosc ce reprezentau, pentru că se întrepătrundeau devenind un talmeş-balmeş de culori. Aşa arăta sfârşitul?

Mai mult ca sigur; altă explicaţie nu exista.

Când îmi încheiasem socotelile cu viaţa, s-a întâmplat minunea: brusc, lada s-a deschis!

La început, nu mi-am dat seama. Am simţit numai că primesc din nou aer, pe care însă plămânii mei nu îl puteau suporta, pentru că trebuiau mai întâi să se obişnuiască cu asta. Oxigenul îmi înţepa pieptul, provocându-mi dureri. Frica era încă atotputernică. Treptat însă, am început să mă liniştesc.

Imaginile colorate dispăruseră. Încet-încet, am început să văd mai clar, chiar dacă, parcă, numai ca printr-un văl. Fiind întins, am observat deasupra mea tavanul răsturnat, i-am distins crăpăturile, am mai zărit lampa, în patru colţuri, stinsă.

Am respirat adânc. În plămâni mi-a intrat aerul proaspăt. Apoi am început să tremur din tot corpul, acum simţeam frigul ce mă învăluia.

Totuşi, cine mă salvase?

În acea clipă putea să fie chiar dr. Tod, şi tot mi-ar fi păsat. Principalul era că aveam aer.

— Ţi-e mai bine?

Am auzit întrebarea, dar nu l-am văzut pe cel care vorbea. Vocea îmi era însă foarte cunoscută. Am vrut sa

spun da, însă din gât nu mi-a ieşit niciun sunet, m-am încordat şi am întors capul într-o parte, salvatorul meu stătea alături. Era un prieten, nimeni altul decât Myxin, vrăjitorul!

Zâmbea. Şi am văzut pe chipul lui cât era de bucuros, banditul! Purta aceeaşi haină lungă şi avea aceeaşi piele verzuie. Şi-a trecut mâna prin păr şi a spus:

Se pare că am ajuns la timp.

Am zâmbit strâmb. L-am întrebat:

— Cum ai reuşit să dai de mine?

Glasul meu a sunat dogit, dar Myxin m-a înţeles.

Am să-ţi povestesc mai târziu.

Epuizat, am încuviinţat din cap. Principalul lucru era că mă găsise. Când eram închis, nu mai crezusem că sunt încă fiinţe care să se gândească la mine.

— Poţi să te mişti?

— Să încerc.

Myxin m-a ajutat să mă ridic. Când m-am întors pe o parte m-a cuprins ameţeala. Totuşi, am sărit la pământ.

Am aterizat bine, dar pereţii, pardoseala, întreaga cameră a început să danseze în faţa ochilor mei. Abia acum se făceau simţite efectele lipsei de aer. Parcă eram beat, încă pe un vânt de gradul şapte. Dacă nu m-ar fi sprijinit Myxin, aş fi căzut cât eram de lung.

— Ai trecut printr-o încercare grea.

— Grea, într-adevăr!

M-am întors şi m-am proptit cu amândouă mâinile pe

marginea lăzii. Aproape, toate celelalte sertare frigorifice erau trase. Myxin mi-a dat explicaţia:

— A trebuit să te caut...

— Dacă ar mai fi durat câteva secunde, aş fi fost terminat.

Micul magician a băgat mâna în buzunarul paltonului şi a scos pistolul Beretta.

— L-am găsit sus.

I-am zâmbit recunoscător, apoi, înfrigurat, mi-am recuperat arma. Cei trei o abandonaseră, nu avuseseră nevoie de ea pentru că erau, oricum, înarmaţi până în dinţi. M-am uitat dacă cartuşele mele speciale mai erau în încărcător. Erau... Am băgat liniştit pistolul buzunar.

Am făcut câţiva paşi şi m-am rezemat de perete. Nu eram complet restabilit, urmările primejdiei de moarte prin care trecusem se mai făceau încă resimţite.

Myxin a observat asta şi m-a lăsat în pace. În câteva minute, mi-am revenit. Mă chinuia doar o sete cumplită. Micul vrăjitor m-a întrebat:

— Ai lichidat câţiva zombi, nu-i aşa?

— Da, au apărut brusc în calea mea. Probabil fuseseră depuşi aici jos.

— Iar înaintea catastrofei erau deja morţi...

— Întocmai. Şi atunci, ce concluzie putem trage.

— Că toate se datoresc Magiei Negre.

— Iar în spatele ei se ascunde cumva Asmodina?

Myxin a dat din cap afirmativ.

— Ştii asta precis?

— Sigur. Am intuit catastrofa, dar nu am putut face nimic, nici măcar să te avertizez. Totul a decurs prea repede, pe neaşteptate…

Am spus cu voce stinsă:

— Suko şi Shao sunt morţi.

— Ştiu.

— Şi totuşi…

— Asta-i situaţia!

— Dar au fost şi prietenii tăi!

— Trebuie neapărat să comentezi moartea fiecărui prieten?

Nu l-am înţeles. Totul era prea ciudat. Myxin vorbea ca un străin, cel puţin din punctul meu de vedere. De aceea nu am mai insistat, ci am vrut să ştiu cum de se aici.

După cum ştii, tot mai încerc să-mi recapăt forţele.

Este foarte greu, poate chiar imposibil. O parte din ele le-am recuperat, totuşi. Numai că Asmodina nu trebuie să observe nimic, altfel m-ar nimici fără milă. Din fericire în ultima vreme a fost ocupată. A pregătit minuţios aceasta lovitură şi nu a mai avut timp de altceva. Am reuşit să-mi întind antenele şi să intru în legătură cu un demon care-i cunoştea intenţiile. Acest demon nu şi-a dat seama că a vorbit cu mine, întrucât l-am contactat printr-un mediu. Astfel am aflat ce plănuia Asmodina.

Am venit imediat la Londra, vrând să încerc, pe cât posibil sa împiedic dezastrul. Dar am ajuns prea târziu.

Deja se afla deja sub influenţa ei. Asmodina a creat o aură magică în centrul oraşului, transformând Soho într-un haos. Câteva clădiri mai sunt încă în picioare, dar aşa cum bănuiesc, ea va face totul una cu pământul.

În plus, caută colaboratori, nemernici care să lupte de partea ei. În acest infern pe care îl vezi mai trăiesc şi indivizi care nu se dau în lături să-i ucidă pe alţii, dacă văd în asta un avantaj. De asemenea specimene are nevoie Asmodina – marionete în mâinile ei. Îi poate dirija, îi conduce. Ea jonglează cu spaima, atingându-şi unul din primele scopuri. Printre ruinele acestui oraş operează mai multe bande şi numai cei puternici supravieţuiesc. Ceilalţi sunt nimiciţi. Iar cei mai ticăloşi dintre ei vor avea plăcerea să intre în slujba Asmodinei.

— Înţelegi acum, John Sinclair?

Dacă înţelegeam? Acum vedeam atacul celor trei într-o cu totul altă lumină. Cu cât lăsau în urmă, în drumul lor de coşmar, mai mulţi morţi, cu atât prestigiul lor în faţa fiicei diavolului era mai mare.

Ar fi trebuit să intuiesc asta din discuţia avută cu Punky.

Asmodina voise haosul şi-l obţinuse. Ea ieşise învingătoare în acest joc.

Am văzut privirea lui Myxin. Vrăjitorul nu mai zâmbea. Fruntea îi era încreţită. A murmurat:

— Pot să-mi imaginez ce gândeşti.

— Nu sunt deloc gânduri optimiste. Asmodina a

reuşit.

— Poate că nu pe deplin.

— Ce vrei să spui?

— Dedu singur, John! Eu nu te pot ajuta. Zona de acţiune a Asmodinei este prea aproape de mine.

Myxin vorbea din nou în parabole. Nu pricepeam mare lucru din ceea ce spunea. Aveam impresia că era mult mai bine informat decât dorea să mărturisească şi i-am spus-o.

— Nu, John, nu ştiu prea multe. În orice caz, cunosc puţine lucruri cu exactitate. Odinioară am fost puternic dar acum nu mai sunt. Asmodina nu te-a învins numai pe tine, ci şi pe mine.

— Totuşi, ai îndrăznit să vii la Londra.

— Bineînţeles, deşi…

Am aşteptat o explicaţie, dar nu am primit-o. Myxin era mai enigmatic decât de obicei. De unde trebuia să încep deducţiile, pentru a afla adevărul? Am mai făcut o încercare să-l câştig:

— Pornim împreună împotriva Asmodinei?

A ridicat amândouă mâinile şi a clătinat cu puternic din cap.

— Nu! Niciodată! Nu am nicio şansă.

Nu eram întru totul convins. După părerea mea el îşi subestima intenţionat puterile, şi se părea că acest lucru îi făcea chiar plăcere. N-am mai insistat pe această temă schimbând subiectul.

— De fapt, cum m-ai găsit?

A ridicat din umeri şi a spus zâmbind:

— Întâmplare, noroc, intuiţie… Poţi să-ţi alegi una din ele.

M-am arătat sceptic.

— Nu cred c-a fost vorba de niciuna. Ai ştiut, precis unde eram ţinut prizonier.

— Nu, asta nu! Dar ştiam că te afli undeva, prin apropiere.

— Totuşi, Soho e mare.

— Am căutat peste tot. După un timp, i-am văzut pe cei trei rockeri. Discutau cu voce tare, lăudându-se cu ceea ce făcuseră. Unul vorbea de un copoi care crăpa la morgă. Aşa te-am găsit.

— Grozav, într-adevăr! Şi acum, ce ai de gând să faci?

Myxin a arătat spre scară.

— Dispar, pentru că nu mai e nevoie de mine.

— Te eschivezi?

— Nu.

— Am presupus, totuşi, că nu mă vei părăsi la ananghie…

— Mi-e frică de Asmodina!

Răspunsul a venit prompt. Nu prea aveam ce obiecta.

— Atunci, crezi că se află pe undeva prin preajmă?

— Şi asta este posibil.

M-am înnegurat din nou. Myxin, Asmodina, ruinele, moartea prietenilor mei – toate piese ale unui uriaş joc cu

frânturi de imagini. Trebuia numai să le pun în ordine, dar nu era chiar atât de simplu să dai de capătul firului într-o asemenea încâlceală. Prea multe lucruri erau neclare. Myxin vorbise în parabole, asta nu-mi plăcea.

Am încercat să-l iscodesc în continuare:

— Rămâi prin apropiere?

— Da, dacă pot.

Am replicat sarcastic:

— Răspunsul ăsta puteam să mi-l dau şi singur.

Myxin s-a întors şi a plecat. Ajuns în capătul scării a mai făcut un semn cu mâna, apoi l-a înghiţit întunericul.

Am rămas singur. Am găsit în buzunar pachetul de ţigări şi am aprins una. Am fumat alene. M-am gândit cum să procedez în continuare. Concret vorbind, nu puteam aborda sistematic acest caz, deoarece nu cunoşteam suficiente detalii. Trebuia, ca şi până acum, să umblu prin oraşul distrus şi să las rezolvarea situaţiei pe seama întâmplării.

Asta nu îmi convenea deloc. Instinctiv, mi-am aruncat privirea spre ceas, dar mi-am amintit că îl uitasem la Scotland Yard. Nu puteam măsura timpul. Oricum, însa ceasul se oprise la ora cinci... Avea acest fapt vreo legătură cu evenimentele petrecute? Intrasem oare într-un tunel al timpului? Erau întrebări care mă preocupau dar la care nu aveam deocamdată vreun răspuns.

Trebuia să plec. Am stins chiştocul cu pantoful şi am urcat nestingherit pe scară. Nici sus nu m-a oprit nimeni.

Strigoii nu se mai mişcau. Am coborât treptele de la intrare şi am păşit în stradă. Priveliştea de sfârşit de lume m-a lovit din nou în plin.

Ruine, cenuşă, prăpăd. Tabloul pieirii dramatice a civilizaţiei se întindea de jur-împrejur. Mirosul de ars plutea în continuare în aer. Departe, spre nord, am văzut dansul flăcărilor. Acolo clădirile incendiate mai ardeau încă şi nu era nimeni să stingă focul înteţit de vântul de noiembrie. Nu am mai văzut sau auzit pe nimeni. Nu mai răsunau împuşcături. Liniştea de dinaintea furtunii…

După câteva minute, am ajuns într-o intersecţie. Am luat-o la dreapta, pe o stradă îngustă. Partea stângă era în ruine, dar partea dreaptă rămăsese întreagă.

Magazine, saloane de masaj, shopuri porno, cinematografe, restaurante. Peste tot domnea o tăcere adâncă.

Am aruncat o privire într-un bar, apoi în altul. Atunci am văzut oamenii…

Stăteau nemişcaţi, culcaţi sau pe scaune, parcă loviţi de trăsnet. Într-un local de striptease, dansatoarea era căzută pe scenă. M-am oprit. Deşi Myxin făcuse numai afirmaţii vagi, am început să înţeleg. Comparaţia cu trăsnetul nu era chiar atât de hazardată. Era oare posibil ca Asmodina să fi omorât oamenii cu un fulger nevăzut?

În mod sigur, peste Soho se formase o uriaşă cupolă magică, a cărei influenţă se exercita asupra tuturor. Cei care piereau, cei morţi reveneau la viaţă.

În acel moment am zărit cadavrul. L-am recunoscut:

Era bărbatul care fusese ucis cu un pieptene de către nevastă-sa. Strigoiul a ieşit clătinându-se dintr-un gang.

S-a oprit când m-a văzut. A întins braţele; avea probleme cu echilibrul. S-a îndreptat către mine, bâţâindu-se ca o marionetă. L-am lăsat să se apropie. Eram pregătit de atac. Dar nu a fost nevoie să-mi folosesc arma. Alţii mi-au luat-o înainte. Cunoscuţi de-ai mei, nu tocmai binevoitori…

Dinspre poarta de unde ieşise strigoiul am perceput un sunet puternic, care îmi era familiar, un sunet ce se aude atunci când cineva ambalează un motor.

Atunci au apărut, ţâşnind pe poartă, doi indivizi de care nu apucasem să mi se facă dor: camarazii lui Punky.

Erau cu o motocicletă Honda masivă. Cel din spate îşi ţinea pistolul automat, ţipând şi acoperind zgomotul motorului. Am sărit înapoi şi m-am ascuns într-un gang.

Nu voiam ca tipii să mă descopere prea repede… Cel care conducea a împins motocicleta mai înainte şi a virat atât de brusc, că Honda era aproape să se răstoarne. A reuşit s-o redreseze în ultima clipă.

Zombi-ul s-a întors. Mă uitase pe mine, acum avea un alt adversar. Cei doi rockeri au rămas în mijlocul străzii.

Cel din spate a urlat:

— Fii atent!

A ridicat pistolul automat şi a tras. Strigoiul se îndreptă spre ei când gloanţele l-au nimerit în plin. Rafala

l-a aruncat înapoi şi l-a doborât. Indivizii au început sa râdă. Sigur de reuşită cel ce trăsese a coborât arma. Dar deodată a făcut ochii mari.

Cadavrul s-a ridicat. S-a îndoit de spate, s-a sprijinit şi a ajuns din nou în picioare. Trupul lui arăta îngrozitor.

De spaimă cel din faţă a blocat motorul.

Se părea că era prima lor întâlnire cu un zombi… Cel cu automatul a urlat:

— Nu mai pot! Nu poate fi adevărat! Nuuuu…

A sărit de pe Honda şi a fugit într-o parte, în timp ce celălalt rămăsese pironit locului. Apoi arătarea sa apropiat. Cu amândouă mâinile l-a apucat pe punkist de reverele hainei şi l-a trântit la pământ. Motocicleta s-a răsturnat şi l-a prins pe nefericit sub ea. Acesta a început să ţipe ca din gură de şarpe, conştient că nu mai avea scăpare. Complicele lui nu s-a sinchisit.

Strigoiul se apleacă încet, sigur de victima sa.

Eu aş fi putut interveni în clipa aceea, dar nu am făcut-o. Individul voise să mă ucidă cu sânge rece iar acum trebuia să-şi primească măcar o parte din pedeapsă. Celălalt m-a văzut când mi-am părăsit ascunzătoarea, dar privirea îi era atât de năucită că abia m-a băgat în seamă.

Strigoiul a atins cu mâinile corpul celui căzut. Mâini reci, mâini de mort.

Rockerul a început să urle şi mai tare, făcând spume la gură. Atunci am intervenit. L-am prins pe zombi de umăr şi l-am tras înapoi. A căzut la pământ. Între timp am

scos pistolul. L-a văzut şi a dat să-şi apere capul cu braţele. Am fost însă mai rapid decât el şi i-am trimis un glonte chiar între ochi. Cu un ultim horcăit strigoiul s-a contorsionat, după care a rămas nemişcat!

Mi-a trebuit un timp până să salt motocicleta. I-am lăsat suportul în jos şi am fixat-o. Apoi l-am întrebat pe Punky:

— Ai ceva rupt?

— Nu ştiu…

M-am aplecat şi i-am pipăit, picioarele. A gemut.

L-am liniştit:

— Probabil sunt numai contuzii. Ridică-te!

— Nu pot.

L-am privit dispreţuitor. Aşa erau toţi cei de felul lui.

Nu suportau durerile, dar le puteau provoca altora.

I-am dat mâna.

— Scoală-te!

S-a ridicat, opintit, în picioare. M-am uitat la el lung, şi-a plecat capul. L-am prins de guler şi i-am spus:

— Şi acum, ascultă-mă bine, băiete! De data aceasta, pe tine şi pe complicele tău vă las să plecaţi. Dar să nu o luaţi drept un permis de liberă trecere. Cel mai bun lucru pe care-l puteţi face este să vă ascundeţi. Daţi-vă la fund, până trece totul. Dacă mai pun o dată mâna pe voi nu mai scăpaţi aşa uşor! Câţi ani ai?

— Nouăsprezece!

— Şi la nouăsprezece ani eşti deja criminal!

— Nu. N-am nicio crimă pe conştiinţă. Eu…

M-am uitat mustrător la el şi a tăcut, plecându-şi din nou capul.

— Unde este şeful tău?

— Habar n-am! Ne-am despărţit, nu a mai vrut participe la tot bâlciul ăsta.

— A spus unde vrea să se ducă?

— Nu.

— Sigur?

Tânărul mi-a suportat privirea. Mi-am dat seama că nu minte. I-am spus:

— Okay, poţi să dispari! Şi ia-l şi pe celălalt cu tine.

A înghiţit în sec, încuviinţând din cap. A înaintat câţiva paşi, oprindu-se lângă tovarăşul lui, l-a ridicat jos, ca pe un balot şi l-a aruncat pe umărul stâng. Apoi s-a îndepărtat ca un câine bătut, abandonând motocicleta.

Dar pe mine tocmai ea mă interesa. Nu consideram că ar fi un furt dacă o împrumutam. Mă aflam doar într-o situaţie excepţională. Cei doi rockeri dispăruseră.

Un munte de moloz îi ascunsese privirilor mele.

Am îndepărtat suportul şi am pornit motorul. Torsul lui era o adevărată muzică pentru urechile mele. Mulţumit, m-am urcat pe şa. Acum mă simţeam mai bine.

Am oprit lângă pistolul automat. De ce să nu-l fi luat.

Era, oricum, la îndemână, iar dacă trebuia să mă apăr puteam economisi gloanţele de argint. În fond, ar fi fost deosebit de util împotriva unor adversari normali. Am pus

arma în poziţia „foc cu foc“, apoi am demarat.

Am trecut încet prin cartierul de distracţii din Soho. Arăta deprimant, mai rău chiar decât îmi închipuisem.

Câteodată. Printre porţile sfărâmate, vedeam în curţi interioare mişcări grăbite, auzeam împuşcături sau ţipete.

Am ajuns apoi într-un mic scuar unde creşteau nişte ulmi înalţi. Se mai aflau şi acum acolo, dar erau îngropaţi.

Sub ruinele unei case care se prăbuşise peste ei. Câteva crengi ieşeau ca nişte braţe dintre dărâmături.

Am dat să ocolesc acel loc. Am parcurs câţiva metri, apoi înaintarea a devenit imposibilă. Puteam doar s-o i-au la dreapta, unde era o stradă liberă. În faţă, pe stânga, se înălţa o grămadă enormă de moloz. Am mai aruncat o privire în urmă. Şi atunci l-am văzut…

Stătea pe un munte de dărâmături. Îşi alesese, într-adevăr, locul cel mai înalt, dominând împrejurimile ca un monument. Dar nu era niciun monument.

Cel care trona acolo sus era Destero, călăul demonilor.

Am întors şi am frânat. Motocicleta s-a oprit. Am lăsat picioarele pe pământ, ca să pot avea echilibrul necesar.

Destero arăta ca un mare învingător. Îşi ţinea mâinile pe mânerul săbiei, iar vârful lamei se sprijinea de o piatră.

Ca de obicei, purta numai glugă şi pantaloni lungi, evazaţi. Cizmele abia i se zăreau. Aş fi dat mult să văd cum arăta la faţă, dar ştiam că ăsta o să rămână secretul lui. Ne-am privit ţintă.

M-a cuprins furia. Mi-am amintit de momentele din trecut când era cât pe ce să-l prind. M-am gândit şi la aventura din lumea morţilor, când ucisese în faţa ochilor o fată, fără să-l pot împiedica.

De atunci îl urâsem şi mai mult. Şi el ştia asta.

Iar acum stătea triumfător pe mormanul de moloz şi se bucura că mă poate sfida.

Apoi i-am auzit vocea tunătoare năvălind spre mine:

— John Sinclair! Ştiu că dorinţa ta cea mare este să mă distrugi. Dar nu vei reuşi, te asigur! A venit rândul nostru! Asmodina a făcut să triumfe, în sfârşit şi groaza. Londra se sufocă în acest apocalips. Frica le taie tuturor răsuflarea. Cât despre tine, ultimele speranţe ţi se vor spulbera curând! Noi am câştigat!

Avea dreptate, cu siguranţă. Dar nu aveam chef să mă angajez într-o dispută. Am pornit motorul şi am plecat.

Râsul lui m-a ajuns din urmă, provocându-mi aproape o durere fizică. Când am aruncat o privire peste umăr, Destero dispăruse.

Am devenit şi mai prudent când am intrat pe următoarea străduţă. Şi atunci am auzit muzica… La asta nu m-aş fi aşteptat niciodată. Într-un oraş mort, peste care domnea spaima, să răsune muzică… Am oprit, am rezemat Honda de un zid prăbuşit. După ce zgomotul motorului a amuţit, am putut să percep mai bine melodia. Probabil răzbătea dintr-unul dintre baruri; oricum se potrivea cu întreaga situaţie.

Song of Death – cântecul despre moarte!

Acompaniament pentru diavol! M-au trecut fiori când am traversat strada şi mi-am îndreptat paşii spre barul care se numea ATOMIC. Uşa fusese spulberată. Sunetul veneau din partea dreaptă.

Era necesar să arunc o privire prin preajmă. Bineînţeles, mă aşteptam la o cursă, dar eram pregătit în consecinţă. Odată şi odată tot trebuia să aibă loc înfruntarea.

M-am oprit la un pas în faţa intrării. Am văzut vitrinele sparte şi fotografiile provocatoare de pe jos.

Apoi mi-am luat inima în dinţi şi am pătruns în bar.

În aceeaşi clipă, muzica a amuţit. Discul se terminase.

Pe moment, liniştea m-a enervat. Am rămas în prag şi am simţit pe umărul drept apăsarea pistolului automat.

M-am întrebat dacă nu era ridicol să car arma cu mine aici.

Dar ce mai era normal în această situaţie blestemată şi ce putea fi considerat anormal? Nu ştiam. Deodată s-a auzit o voce de femeie, care mi-a întrerupt gândurile.

— Veniţi mai aproape, nu-i niciun pericol!

Să fi fost oare Asmodina? Stătea în acest bar şi mă aşteptă? Puţin probabil, nu era genul ei. Fiica diavolului avea întotdeauna nevoie de o ambianţă specifică.

M-a întâmpinat un fum dens de ţigară. Am văzut chiar în faţa mea punctul de jar. Femeia fuma aşezată pe un scaun, picior peste picior. Probabil voia să facă o impresie

puţin vulgară, dar nu reuşea. Asta trebuie să fie o calitate înnăscută. Or, femeia din faţa mea nu era deloc vulgară.

Era o doamnă. Una adevărată, nu din cele cu meserie la orizontală. Mi-a trezit curiozitatea. Într-un oraş al ruinelor şi al groazei părea o plantă delicată a speranţei.

Mi-a zâmbit când mi s-a adresat:

— Salut, colega!

— Cum aţi spus?

— Nu suntem colegi? N-am rămas singuri, părăsiţi în acest haos?

— Poate…

Plimbându-mi privirea, am văzut toată harababura ce domnea în bar. Am simţit o nevoie imperioasă să beau ceva. Am întrebat:

— Există ceva de băut?

— Vă pot servi un vermut. Nu ştiu dacă au mai rămas şi alte sticle întregi.

— Nu asta vreau. Mi-e sete şi aş dori ceva fără alcool.

— În această privinţă nu vă pot ajuta.

M-am dus în spatele tejghelei. Am călcat în whisky şi lichior. Mirosul era greţos. În mod normal, sub tejghea trebuia să se afle casetele frigorifice. Aşa era şi aici.

Am deschis una din ele şi am găsit sticle mici cu sifon.

Am luat două, am deschis capacul uneia şi am golit-o dintr-o răsuflare. Am deschis-o şi pe a doua şi cu ea în mână am ieşit de la bar şi m-am oprit lângă frumoasa necunoscută. M-a privit. În ciuda luminii slabe, am văzut

că avea ochi gri-albaştri. O combinaţie de culoare într-adevăr aparte. Puloverul ei verde avea un decolteu adânc, iar când femeia s-a aplecat i-am putut zări sânii.

Mi s-a uscat gura. Această femeie avea asupra mea o puternică influenţă erotică. Pur şi simplu, mă dăduse gata, cum se spune astăzi. Părul castaniu i se revărsa în valuri pe umeri. În spatele ei, pe spătarul scaunului se afla un mantou.

Mi-am coborât privirea. Necunoscuta a zâmbit şi mă întrebat:

— La ce vă gândiţi?

— La dumneavoastră.

— Mulţumesc pentru compliment! Întotdeauna o femeie ascultă aşa ceva cu plăcere.

Am clătinat din cap. Întreaga scenă era aiurea, de neînchipuit. Stăteam aici, în mijlocul unei Londre distruse, şi flirtam cu o necunoscută, iar jur-împrejurul nostru domnea Haosul... Dar, în această zi, toate legile păreau abolite. Cât de repede ne obişnuim noi, oamenii cu astfel de lucruri! Am mai luat o înghiţitură de sifon.

— Nu vreţi să staţi jos?

— Dacă se poate...

A râs. Şi asta mi-a plăcut.

— Sper să mai găsesc vreun scaun întreg.

În spatele barului, erau mai multe culcate la pământ.

Am luat unul şi l-am pus în picioare, apoi m-am aşezat.

Femeia a cerut o ţigară, pachetul ei fiind gol. Am

servit-o şi mi-am aprins şi eu una. M-a privit peste flacăra brichetei şi a tras fumul adânc în piept.

— La ce vă gândiţi?

Am ridicat din umeri.

— Mă întreb cine sunteţi.

— Mă numesc Miriam di Carlo.

— John Sinclair.

Când i-am răspuns, am examinat-o cu atenţie. Nu a arătat prin nicio reacţie că ar mai fi auzit de numele meu, Părea necunoscut pentru ea.

— Şi cum aţi ajuns aici?

— Am avut noroc.

— Nu e vorba de altceva?

— Nu, numai de noroc. Mă aflam într-un subsol când s-a întâmplat nenorocirea. Am rămas acolo până când am fost sigură că totul a trecut. Atunci am îndrăznit sa ies afară şi am găsit acest bar. Am rămas aici.

Spusese povestea convingător. Dacă era adevărată, atunci totul era în regulă. Dacă nu, atunci era o mincinoasă perfectă. A mai adăugat:

— Trebuie să ne obişnuim cu gândul că suntem singuri aici.

— Asta nu este adevărat.

S-a uitat la mine. Nările îi tremurau, buzele îi erau uşor întredeschise. Această femei părea să fie extrem de încordată.

— Cum adică?

— Am mai văzut oameni. Dar erau tâlhari, vagabonzi, criminali…

— Cum de au supravieţuit numai aceştia?

— Habar nu am!

M-a privit iar. Era clar că nu mă crezuse.

— Mă minţiţi!

— De unde ştiţi?

— O simt.

— Da, aveţi dreptate. Nu v-am spus adevărul.

— Şi de ce nu?

— Pentru că adevărul este extrem de greu de suportat, Miriam.

A început să râdă atât de tare, că putea fi auzită şi de afară, din stradă. Apoi s-a oprit brusc.

— Avem nevoie de adevăr. Dumnezeule, în ce hal am ajuns! Trăim într-un univers de coşmar, suntem supravieţuitorii unui dezastru cumplit, trebuie să ne apărăm împotriva unei lumi ostile, să luptăm pentru a rămâne în viaţă, iar dumneavoastră vorbiţi de un adevăr greu de suportat… în această situaţie de excepţie se poate suporta oricare adevăr, John! Oricare!

Avea dreptate. Mi-a cerut ferm:

— Vreau o explicaţie!

— Nu pot să v-o dau. Sunt doar simple presupuneri.

— Se poate şi aşa!

— Se pare că puteri de pe tărâmul celălalt, sau dintr-o lume paralelă, vor să instaureze haosul în universul

nostru. Şi au reuşit. Soho, centrul Londrei, este un morman de ruine. Spaima este prezentă peste tot, mai putem s-o oprim…

— Vorbiţi de demoni? Credeţi, de fapt, în ei?

— Da.

— Şi eu.

Această afirmaţie m-a luat pe nepregătite. Nu credeam pe Miriam di Carlo în stare de aşa ceva.

— Cum asta?

— Explicaţia este simplă. Posed însuşiri de mediu.

A fost o replică ce m-a şocat. Din această cauza, Miriam nu intrase în zona de influenţă a Răului? Putuse oare astfel să se opună atacului magic?

Ardeam de nerăbdare să-i pun o sumedenie de întrebări, dar a povestit singură mai departe:

— Evenimentele care s-au petrecut n-au reprezentat un lucru nou pentru mine. Ştiam că se va întâmpla ceva. Am simţit, am văzut, am intuit. Şi atunci nu am mai fost surprinsă. Mai devreme v-am minţit. Nu m-am ascuns în subsol. Locuiesc la marginea cartierului Soho. Am privit întreaga catastrofă de la fereastră. Apoi mi-am părăsit apartamentul fără nicio dificultate. Am mers, printre ruine, ajungând în cele din urmă la barul acesta. Şi aici am aşteptat.

— Pe cine?

— Poate pe dumneavoastră…

Am prins-o de mână. M-a lăsat s-o fac şi a înaintat mai

mult spre mine, până ce feţele ni s-au atins. I-am văzut gura, ispită purpurie, şi am luat-o în braţe. Degetele mele i-au răvăşit părul, în timp ce-mi apropiam buzele de ale ei.

A fost un sărut sălbatic, sărutul dintre doi exilaţi în această lume macabră, care încercau să se sprijine unul pe altul, să-şi dea reciproc putere pentru a supravieţui. Aici domneau alte legi, pe care nici Miriam, nici eu nu le făcusem.

După un timp, ne-am dezmeticit. Miriam a zâmbit şi a spus:

— Aşa trebuia să fie!

Am aprobat din cap. În acelaşi timp, m-am gândit din nou la ce mi se întâmplase, la prietenii mei, care erau morţi. Am simţit cum mă împresoară mustrările de conştiinţă. Se părea că Miriam observase frământarea mea pentru că m-a prins de mână. Mi-a şoptit:

— Nu trebuie să-ţi faci reproşuri!

— Fireşte, n-ar avea niciun sens! Dar ar trebui să ne gândim la viitor.

— La viitorul apropiat?

— Bineînţeles.

A părut uşor nedumerită. Ochii i s-au adumbrit o clipă, ca şi când o nelinişte surdă i-ar fi pus stăpânire pe cuget. Simţeam că ar fi vrut să-mi mai spună ceva, dar nu găsea suficientă tărie s-o facă. Apoi s-a scuturat ca de un vis urât şi s-a uitat din nou rugătoare la mine.

— Mergem?

— Unde?

— Să plecăm de aici!

Am fost de acord şi m-am ridicat. Privirea mi-a căzut pe automatul cu muzică.

— De ce ai pus tocmai acest disc?

— Pur şi simplu, pentru că se potrivea situaţiei.

Nu se înşelase. Ce putea fi mai nimerit decât *Song of Death* – cântecul despre moarte? Căci moartea avusese o recoltă bogată. Totodată, mi-am reamintit de Destero. El încă mă pândea. Şi nu numai pe mine. Acum o aveam în grijă şi pe Miriam di Carlo. Trebuia să rămânem împreună, pentru a o putea ajuta.

Miriam s-a ridicat la rândul ei. Şi-a luat mantoul, punându-şi-l pe umeri. Apoi mi-a întins mâna.

— Vino, nu mai vreau să rămân nicio clipă aici!

— Încotro?

— Unde doreşti! Putem merge la mine. Casa mea mai este în picioare. Acolo putem uita de toate.

— Să uităm, bine zis! Dar voiam eu să uit? Nu, în mod sigur nu! Nu puteam admite aşa ceva! Nu trebuia să renunţ la luptă şi eram convins că puteam întreprinde ceva numai în acest teritoriu stăpânit de demoni. I-am spus asta şi femeii. M-a privit gânditoare.

— Probabil că ai dreptate, John. Dar nu se ştie niciodată…

Apoi am plecat.

Se făcuse frig. Vântul îmi sufla prin haine şi mă făcea

să tremur. Şi ei îi era frig. În ciuda faptului că îşi îmbrăcase mantoul.

I-am trecut un braţ peste umeri şi s-a lipit strâns de mine. Am mers aşa printre ruine: aparent un cuplu, dar fiecare afundat în propria-i singurătate…

Ne îndreptasem în altă direcţie. Miriam nu vruse să meargă cu motocicleta, aşa că o abandonasem cu regret.

În schimb, luasem cu mine pistolul automat.

Ea nu obiectase.

Eram cu ochii în toate părţile. Nu numai Destero pândea din umbră, dar şi Asmodina. Eram sigur că va lovi atunci când nu mă aşteptam.

I-am povestit despre morţii vii. Miriam a ascultat fără scoată un cuvânt. I-am explicat:

— În orice moment putem fi atacaţi de zombi.

— Înţeleg.

Apoi, deodată, s-a oprit, şi-a încreţit fruntea şi m-a privit fix.

Dacă sub acest clopot magic făpturile se schimbă, dacă cadavrele revin la viaţă, atunci nouă de ce nu ni s-a întâmplat nimic?

— Cu mine, demonii au o socoteală de încheiat. Fiind duşmanul lor de moarte, mă bucur de privilegiul de a fi cruţat. Până la un anumit moment…

— Dar eu? Eu de ce am fost cruţată?

— Pentru că eşti un mediu.

— Crezi sincer ceea ce spui?

— Da, de ce întrebi?

— Ei, pentru că nu mi s-a întâmplat nimic, puteai foarte bine presupune că sunt…

— Da, aş fi putut, Miriam. Dar tu eşti o fiinţă omenească, ai purtări imprevizibile. Demonii sunt altfel, pe ei ştiu să-i recunosc sub orice înfăţişare s-ar ascunde.

— John, eşti un om ciudat. În viaţa mea am cunoscut mulţi bărbaţi, dar niciunul ca tine.

— Mă consider un om obişnuit.

— Desigur, aşa este. Dar ştii perfect să te stăpâneşti. Chiar nu te încearcă deloc frica? Frica de ceea ce ne aşteaptă?

— Ba da, mi-e frică.

— Şi?

— Niciun şi. Pur şi simplu, nu mă gândesc la asta. Acum o oră am tremurat pentru viaţa mea, când trei indivizi m-au închis într-o ladă frigorifică de la morgă, încă o dată, am reuşit să supravieţuiesc.

— Poate că ai un înger păzitor de tip mai special.

— Posibil.

— Eşti poliţist?

— Din ce deduci asta?

— O simt. Aceasta nu era o afirmaţie chiar atât de hazardată dacă Miriam era un mediu bun. Ea era deosebită de ceilalţi oameni, asta mi-o dovedise. Nu vrei să-mi vorbeşti despre munca ta, John?

— Tot ce vezi aici face parte din munca mea. S-a

cutremurat, apoi m-a luat de mână.

— Hai să mergem!

Am plecat mai departe. Oriunde îmi aruncam ochii, întâlneam o privelişte de coşmar. Edificii distruse, case dărâmate – moarte şi nimicire… Dintre ruine se ridica un fum gros, negru.

Am mers în direcţia Soho Square, aflat cam în nord-estul cartierului, aproape de Bloomsbury, de care îl separă cunoscuta stradă Oxford. Doream să ştiu dacă după Soho restul oraşului era la fel. Când i-am comunicat lui Miriam intenţia mea, mi-a, replicat:

— Bineînţeles. Toată Londra este distrusă.

— De unde ştii? am întrebat-o contrariat.

— O simt. Am ridicat din umeri.

— Nu mă crezi?

— Ba da, ba da. Numai că în primul moment a fost puţin cam ciudat să aud asta.

— Uneori, în viaţă, nu toate se leagă… M-am uitat din nou împrejur, pândind eventualii urmăritori. Dar aceştia nu apăreau. Mi se părea că intenţionat suntem lăsaţi în pace, pentru a fi loviţi mai târziu, cu mai multă forţă. Miriam a întrebat deodată:

— Oare şi animalele s-au schimbat?

M-am oprit.

— Cum de ţi-a venit o asemenea idee?

— Noi ne-am schimbat. Adică noi nu, dar ceilalţi oameni, da. Cu animalele ar fi trebuit să se petreacă

acelaşi lucru.

În principiu, avea dreptate. Numai că speram ca acest lucru să nu se fi întâmplat, căci nu aveam chef să mă lupt şi cu mutanţi din lumea animalelor. Zombii îmi ajunseseră…

Chiar lângă Soho Square se află un spital. L-am văzut de departe. Rămăsese numai jumătate din clădire. Miriam di Carlo mi-a arătat ruinele şi mi-a propus:

— Nu vrei să aruncăm o privire?

— Ce te-a apucat?

— Mi-e foame, John! Acolo sigur găsim ceva de mâncare.

— Din partea mea…

Ne-am îndreptat spre noua noastră destinaţie. În faţa clădirii se aflau mormane de moloz, ce îngropaseră sub ele mai multe maşini. A trebuit să trecem peste dărâmături şi am văzut intrarea. Uşa de sticlă era făcută ţăndări.

— Vino.

Nu am vrut, căci bănuiam că voi vedea multă suferinţă şi probabil nelipsiţii zombi…

— Ţi-e frică?

— Nu, Miriam.

Am făcut câţiva paşi şi m-am alăturat ei. În sala de aşteptare erau răspândite cioburile geamurilor mari. Când am păşit pe ele au trosnit.

Apoi am văzut oamenii. Zăceau la pământ, palizi.

Nemişcaţi. Bărbaţi, femei şi copii. Vizitatori.

Catastrofa îi ţintuise într-o amorţeală stranie. Am întors capul am întrebat-o pe Miriam:

— Ştii să te descurci?

— Da. Am fost internată o dată aici. Era un spital bun.

— Acum nu mai este.

În jurul nostru domnea liniştea. Nu o linişte normala ci una apăsătoare, de coşmar. Se simţeau groaza, inexplicabilul care pândea aici, aşteptându-mă parcă pe mine.

Ajunsesem deja la ţintă? Întrebarea lui Miriam mi-a întrerupt gândurile:

— Ce este cu tine, John?

— Nimic deosebit!

M-a privit sceptică şi a zâmbit.

— Te rog, să mergem mai departe!

La parter, totul era încă neatins. Pereţii şi tavanul aveau câteva crăpături, dar esenţialul era că nu căzuse.

După o uşă de sticlă, rămasă intactă, am ajuns într-un coridor, din care, după câţiva metri, urca o scară ducând la etajele superioare ale spitalului. Miriam mi-a spus:

— Hai să căutăm bucătăria!

— Ia-o înainte.

— Ştii unde e?

— Da.

I-am arătat un panou negru, pe care, cu litere albe era înscris planul fiecărui etaj. Ne-am despărţit. Miriam di Carlo a luat-o drept înainte, în timp ce eu am urcat pe

scară.

Şi primul etaj era intact. Aici se găsea secţia pentru bărbaţi. În dreapta se afla sala de operaţii, cu uşa larg deschisă. Am putut să privesc înăuntru şi am văzu că era plină de instrumente şi aparate complicate.

Dar ochiul meu, veşnic la pândă, a mai sesizat şi o mişcare grăbită. M-am încordat imediat. Şi atunci au apărut un zombi. Se afla după uşă, în unghiul mort.

Am observat mai întâi un braţ gol, apoi s-a ivit omul.

Era deja învăluit într-un giulgiu ce îi ajungea până la glezne, iar părul negru îi atârna în şuviţe pe umeri. Nu s-a uitat împrejur, ci a traversat camera şi s-a izbit puternic de un perete.

M-aş fi mirat ca într-un spital să nu găsesc niciun zombi. Într-o asemenea clinică mor în fiecare zi oameni.

În condiţiile actuale locul devenea total nesigur.

M-au trecut fiorii. La început, am vrut să-l omor, apoi m-am gândit la Miriam. Nu, nu puteam pierde vremea. Nu voiam să o las singură, căci în spital mai erau cu siguranţă, destule asemenea creaturi.

M-am retras fără zgomot. Dacă Miriam găsise într-adevăr ceva de mâncare, era mai bine să părăsim spitalul cât mai degrabă.

Am început să cobor în fugă scara.

Şi am fost aşteptat. Pe ultima treaptă a apărut deodată Myxin. Mi-a zâmbit şi a întrebat:

— Mai trăieşti?

— De ce aş fi murit?

— Eşti în mare primejdie!

— Da, ştiu.

Se pare că nu, pentru că altminteri nu ai fi atât de liniştit. Laţul din jurul gâtului tău se strânge. Asmodina acţionează. Şi nu este singură…

— L-am văzut pe Destero.

— Asta-i bine. Dar l-a adus şi pe Maddox. I-am zărit pe amândoi.

— Unde?

— Ieşiseră dintr-un bar distrus, plecând în această direcţie.

În capul meu s-a produs deodată un „clic”.

— Barul se numea, întâmplător, ATOMIC BAR?

— Da.

— Doamne, atunci am avut noroc! Noi am stat un timp acolo.

— Ce înseamnă „noi“?

I-am povestit lui Myxin despre Miriam di Carlo.

— Şi eşti sigur că nu este una de-a lor?

— Sută la sută. Am indiciile mele.

— Atunci e bine.

I-am pus micului magician mâna pe umăr.

— Myxin, ce-mi ascunzi? Dă-i drumul! Tu cunoşti câte ceva, numai că nu vrei să-mi spui…

— Nu, John, te înşeli! Dacă aş şti ce urmează să se întâmple, nu m-aş frământa atât.

L-am crezut. Myxin nu trişa. Fiind de partea mea, îşi asumase riscul de a fi la rândul lui lichidat.

— Okay. Te înţeleg! Ce vrei să faci acum?

— După cum ţi-am mai spus, laţul se strânge. Asmodina pregăteşte lovitura finală. Încerc s-o urmăresc dar în aşa fel încât să nu-şi dea seama de prezenţa mea.

Vocea lui Myxin devenise foarte gravă. A continuat:

— Sper să reuşeşti să-i învingi pe nemernici. Acest coşmar nu mai poate dura.

S-a întors şi a plecat. Ce vrusese să spună cu coşmarul şi cu faptul că nu mai putea dura?

De sus am auzit un zgomot înfundat. Apoi ceva s-a spart. În mod sigur, un zombi răsturnase ceva. Asta mi-a reamintit de primejdia iminentă în care ne aflam eu şi Miriam. Am plecat în căutarea femeii. După indicatoare, am dedus direcţia pe care trebuia să o urmez.

Bucătăria sau cantina nu erau uşor de găsit. Am fost nevoit să merg pe mai multe coridoare, m-am rătăcit şi până la urmă am ajuns într-o anexă a spitalului, unde se aflau nu numai birourile administraţiei, ci şi bucătăria centrală. Ferestrele erau distruse, dar clădirea era în în picioare.

M-am oprit lângă o fereastră şi m-am uitat în curte.

O scară exterioară se termina într-un talmeş-balmeş de moloz şi grinzi. Undeva era spartă o ţeavă: apa se adunase formând o baltă mare.

Pe Miriam tot n-o zărisem. M-am întors de la fereastră

şi am deschis uşa dublă de vizavi. Aici era bucătăria centrală: faianţă pe pereţi, în faţa lor cazane mari, sobe. Într-unul din ziduri am observat o deschizătură, prin care, cu ajutorul unui mic lift, era trimisă mâncarea la etajele superioare. Am mai văzut numeroase cărucioare de servire, în neorânduială, ca şi cum ar fi fost împrăştiate de o mână uriaşă.

Cât despre Miriam – nicio urmă. Mi-am scos pistolul automat de pe umăr, să-l am pregătit pentru orice eventualitate.

Totul era foarte ciudat. Miriam nu apărea. Aşadar, nu venise în bucătărie? Mă trăsese oare pe sfoară?

Puteam să admit teoretic aşa ceva, dar nu voiam s-o cred. În situaţii ca acestea, oricine era bucuros să nu rămână singur. Am strigat-o. N-am primit niciun răspuns. Pereţii mi-au întors doar ecoul vocii. Unde se ascundea?

În stânga mea se afla o altă cameră; doream să arunc o privire acolo. Prevăzător, am deschis uşa cu ţeava automatului. Era o cămară de provizii. M-am uitat înăuntru şi am văzut-o pe Miriam. Era cu spatele la mine, fiind aplecată înainte. Nu am văzut ce făcea. Am vrut s-o chem, dar ceva m-a reţinut.

În schimb, am auzit zgomot de mestecat. Întrucât în cameră nu mai era nimeni, acesta nu putea veni decât de la Miriam. Stătea lângă o masă lungă. În acelaşi timp, am văzut deschisă uşa unui frigider. Acolo atârnau hălci de carne încă proaspete. O bănuială cumplită mi-a încolţit în

minte. Ca şi cum mi-ar fi intuit gândurile, Miriam s-a întors încet, privind în direcţia uşii, şi atunci, îngrozit, i-am văzut faţa.

În jurul gurii era mânjită de sânge, iar între fălci îi atârnau încă resturile unor bucăţi de carne…

Şi o sărutasem pe această femeie! A fost primul gând care mi-a trecut prin cap. Îmi blestemam rătăcirea de moment, dar nu mai puteam schimba nimic…

Am strâns dureros din dinţi. Ceea ce văzusem era greu de înţeles şi de suportat. Miriam mânca precum un animal. Şi, în plus, carne crudă, sângerândă…

M-a cuprins o senzaţie de scârbă. Am închis pentru o clipă ochii. În ce complicaţie mă băgasem? Cine era femeia asta? Oare Myxin nu mă avertizase asupra pericolelor ce mă pândeau? Eu, însă, îi ignorasem sfaturile, comiţând tot soiul de imprudenţe.

M-am gândit cu febrilitate cum să procedez. S-o iau la întrebări, ori să las lucrurile aşa cum erau? M-am hotărât să fac pe neştiutorul. Poate că era mai bine…

I-am strigat din nou numele. Am ieşit din spatele uşii şi m-am prefăcut că abia intrasem în cameră. Am primit răspuns. Eram curios să văd ce se va întâmpla.

M-am oprit lângă una dintre sobe. În prag a apărut Miriam, zâmbindu-mi cu nevinovăţie.

— Dragă John, nu am găsit nimic de mâncare. Carnea e crudă, iar mie îmi este atât de foame…

S-a oprit brusc şi s-a uitat lung la mine.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce?

— Ai un aer atât de ciudat.

— Nu, nu, totul este în ordine!

Privirea mi s-a plimbat pe faţa ei. Nu avea nicio urmă de sânge. Arăta complet normală această Miriam di Carlo. Am întrebat-o:

— Ai căutat dincolo?

— Da.

— Şi ce-ai găsit?

— Nimic, o cameră frigorifică şi atâta tot. Este trist că într-un spital ca ăsta nu se găseşte nimic de mâncare…

— Şi acum?

Miriam s-a uitat la mine uşor nedumerită.

— Nu rămânem aici?

— Cum adică?

— Aşa… Ne este indiferent unde ne aflăm, nu crezi?

— Ba da. Dar în acest spital am văzut un zombi. Oricând ne putem aşteptă să fim atacaţi. Înţelegi?

— Desigur. Vei reuşi să-i anihilezi, mi-ai povestit doar…

Intenţionat, am întrebat-o cu duritate:

— Vrei să spui că trebuie să-i lichidez pe ăştia?

— Exact.

Nu ştiam ce să mai cred. Femeia aceasta juca teatru sau nu? Voia să mă încerce, să mă inducă în eroare, pentru ca apoi să mă atragă într-o cursă? Cu toate eforturile, nu

puteam să-mi dau niciun răspuns.

Când a văzut că ezit, mi-a propus:

— Atunci, să mergem! Nu ne reţine nimic aici.

Am părăsit marea bucătărie şi am ieşit pe coridor.

În mintea mea, gândurile se învălmăşeau în continuare:

Mă înşelasem cumva? Nu, nu avusesem nicio halucinaţie. Miriam fusese într-adevăr acolo şi mâncase din carnea crudă. Parcă îi vedeam încă buzele pline de sânge.

Era ea oare un zombi?

Această idee m-a înspăimântat cumplit, astfel că m-am oprit fără să vreau. Miriam di Carlo a observat că ceva nu era în ordine şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă gândeam doar la noi doi.

— Şi? Ai ajuns la vreo concluzie?

— Nu, Dar totul este prea anormal. Pur şi simplu, nu mă pot împăca cu această situaţie. Ne învârtim într-un loc de coşmar şi aşteptăm să se întâmple ceva.

— Trebuie neapărat să se întâmple ceva?

— Fireşte! Aş dori, în sfârşit, să ajung la o rezolvare.

Miriam a ridicat din umeri. Am lăsat în urma noastră acea parte a spitalului şi am ajuns în clădirea principală. Atunci am auzit împuşcături.

Răsunau deasupra noastră, ecoul lor reverberând în casa scărilor. Am luat-o la goană pe trepte, după ce am

strigat către Miriam:

— Rămâi aici.

S-a tras din nou. Judecând după sunet şi frecvenţa rapidă, era un pistol automat. Iar printre împuşcături s-a auzit un ţipăt disperat:

— Câini blestemaţi! Crăpaţi odată!

Vocea era stridentă, îngrozită. Totuşi am recunoscut-o. Era a lui Punky, şeful rockerilor.

Puteam să-mi închipui ce se întâmplase. Mai mult ca sigur, întâlnise strigoi şi încerca din răsputeri să-şi apere pielea. Probabil se îngrozise văzând că arma lui nu era de niciun folos.

Am trecut de primul etaj şi, sărind câte trei trepte deodată, am urcat în fugă şi am ajuns pe palier.

La etajul doi m-am oprit. Prin ferestrele sparte sufla vântul. O cruce de lemn căzuse de pe perete şi zăcea la pământ.

Privirea mi s-a îndreptat spre stânga. Acolo se deschidea un coridor lung, pe care erau înşirate saloanele. Iar dintr-unul se trăgea. Am văzut o rafală pornind dintr-o cameră şi înfigându-se în peretele opus.

Deodată, Punky a început să ţipe ascuţit. Probabil că i se terminase muniţia. Era timpul să intervin. E drept, că săream în ajutorul unui nelegiuit, dar, totuşi, individul era în primul rând om. Iar eu nu voiam să-l las pe seama cadavrelor vii.

M-am oprit lângă uşa deschisă, m-am aplecat, şi am

privit în salon. După cum mă aşteptam, rockerul era prizonier. Mai precis, era ţintuit la perete de un pat pe care îl ţineau doi zombi atât de puternici, că nefericitul nu putea face nimic. De fapt, nici nu mai încerca sa schiţeze vreun gest. Chipul său devenise o mască vie a groazei.

Muşchii obrajilor îi tremurau, iar braţele îi erau întinse a rugă. Pistolul automat zăcea într-un colţ.

— Ajutor! La dracu', omule, ajută-mă! a horcăit văzându-mă.

Am lăsat din mână pistolul automat. Şi aşa nu puteam face cu el mare lucru. Acum era mai important să acţionez eficace. M-am apropiat de cele două arătări.

Unul dintre zombi s-a întors. L-am ochit în timp ce se mişca. Glontele de argint s-a răsucit în aer şi în clipa următoare i s-a înfipt între ochi.

Strigoiul a scos un ţipăt, a căzut pe un pat şi a început să se zvârcolească sălbatic în chinurile morţii.

L-am lăsat în plata Domnului şi m-am ocupat de al doilea zombi, care se retrăsese într-o parte şi mă privea fix, nehotărât încă dacă să se apere ori să atace. Mâna nu mi-a tremurat când am apăsat din nou pe trăgaci.

Cadavrul viu a făcut un salt înapoi, apoi s-a prăbuşit.

M-am întors spre Punky. Era ca o grămadă de zdrenţe.

Plângea. De necrezut, tipul cel dur era cu nervii la pământ. Când chinuise şi maltratase semeni de-ai săi nu se sinchisise, dar acum duritatea lui nu mai exista!

Din nou mi-era dat să văd cum un om, care nu are

suficientă forţă interioară, nu poate face faţă unei primejdii: când trebuie să lupte de unul singur pentru viaţa lui, el capotează adesea.

Am tras patul şi i-am spus:

— Vino încoace!

Punky s-a aşezat pe marginea patului. Ochii îi ardeau.

Arăta ca un om în pragul nebuniei. A şoptit:

— Nu pricep! Pur şi simplu, nu pricep!

— E firesc. Aici domnesc alte legi, pe care le-a făcut Asmodina. Şi ele te vor înfrânge.

A încuviinţat din cap, fără a face comentarii. Acum vrând-nevrând, trebuia să am grijă nu numai de Miriam ci şi de individul ăsta. Nu puteam să-l iau ca ajutor, căci văzusem cum reacţionează în cazuri extreme. L-am întrebat:

— Ai văzut şi alţi zombi?

Nu m-a înţeles şi am repetat întrebarea. A ridicat din umeri. Deci era posibil să fi fost şi alţi strigoi prin spital. Mi-am amintit de cel pe care-l zărisem în sala de operaţii. El nu se afla printre morţii de aici.

Nu-mi plăcea deloc să mai ştiu un zombi prin apropiere. Involuntar, Punky m-a ajutat să mă hotărăsc.

M-a întrebat cu voce tremurată:

— Plecăm?

M-a privit cu ochi rugători. Avea altă expresie decât atunci când mă pusese, zâmbind cu răceală, în lada de la morgă. I-am replicat:

— Tu rămâi aici.

— De ce?

— Pentru că, mai întâi, vreau să văd dacă nu mai există vreun zombi.

— Şi… dacă vine încoace?

— Ţipi.

— Nu pot merge şi eu?

Frica îl transformase într-o masă de gelatină.

— Nu!

Am rămas la hotărârea mea, căci nu aveam niciun chef să mă las incomodat în treaba pe care o aveam de făcut. Nimeni şi nimic nu trebuia să mă abată din cale.

Părăsind camera, am privit în lungul coridorului. Era pustiu. Lămpile de neon erau sparte. Am luat-o spre dreapta, pe drumul pe care venisem, în intenţia de a coborî.

Punky m-a ajuns din urmă. Nu îl răbdase inima să rămână în salon şi se luase după mine. I-am acceptat tovărăşia, în speranţa că, poate, astfel reuşea să-şi învingă teama. M-am oprit în capul scării, de unde puteam privi în adâncime.

Pe balustrada de sub mine am văzut o mână palidă.

Am recunoscut-o cu exactitate: era a unui zombi. Mâna s-a mişcat în sus, deci arătarea voia să urce. Am coborât în întâmpinarea ei.

Ne-am întâlnit la jumătatea distanţei. Mi-am oprit paşii la trei trepte în faţa strigoiului. Se balansa uşor de pe

un picior pe celălalt şi mă privea cu ochi dilataţi.

În spatele meu, Punky a bombănit:

— Omoară-l! La dracu', fă-l pulbere!

Şeful rockerilor îşi pierduse cumpătul. Pentru mine însă treaba asta devenise rutină. Am luat pistolul şi l-am ochit pe zombi drept în faţă.

A ridicat braţele, s-a îndoit şi a căzut pe spate.

Dându-se peste cap, s-a rostogolit pe trepte, s-a izbit de perete şi a rămas nemişcat. M-am întors şi i-am făcut semn lui Punky:

— Hai, vino!

Individul a trecut înfricoşat pe lângă zombi. Ca şi ceilalţi, acesta din urmă nu se prefăcuse în pulbere – nu era mort de prea multă vreme. Abia când cadavrele aveau o vechime mai mare se dezintegrau în contact cu gloanţele de argint.

I-am spus din nou lui Punky:

— Nu sunt singur, cu mine se mai află o tânără femeie.

— Da, fireşte…

L-am prins de guler şi l-am privit drept în ochi.

— Vă ştiu eu bine pe voi, flăcăilor! Dacă îţi trec prin cap gânduri prosteşti şi îi cauţi pricină femeii, o să ai necazuri mari! Ai înţeles?

— Am înţeles!

— Okay, atunci totul e clar.

Am ajuns din nou la parter. Prin uşa de la intrare

şuiera vântul. M-am uitat spre cealaltă parte a străzii, unde se prăbuşise o fabrică. Ciudat, o parte a coşului rămăsese întreagă, ridicându-se din cenuşă şi dărâmături ca un dinte stricat al unui uriaş.

Nici urmă de Miriam di Carlo. Oare se întorsese din nou în clădirea unde se aflau frigiderele? Ideea m-a înspăimântat şi a trebuit să mă forţez ca să nu o iau la sănătoasa. Punky m-a întrebat:

— Unde este femeia?

Între timp, rockerul îşi revenise. Privirea îi era încă tulbure, dar frica îi dispăruse:

— Habar n-am.

— Atunci să o căutăm.

Asta era şi opinia mea. Oricum, nu doream să mă îndepărtez de el, câtă vreme nu eram sigur pe situaţie.

Am strigat:

— Miriam!

Niciun răspuns. Dintr-o dată, am simţit în stomac un bolovan. Bănuiam că se întâmplă ceva. Dacă se adevereau presupunerile mele, intenţionam să acţionez cu mai multă duritate.

— Încotro?

— La stânga.

Am pornit-o spre clădirea anexă, pe care o cunoşteam.

Am ajuns nevătămaţi. Voiam să mă uit nu numai în încăperea frigorifică, ci să cercetez şi camerele alăturate, pe care nu le văzusem la prima mea vizită. Pe culoar erau

mai multe uşi, atât la dreapta, cât şi la stânga.

Punky mi-a spus:

— Eu caut în partea dreaptă.

Am încuviinţat, socotind că nu avea de întâmpinat niciun pericol atâta timp cât se afla în preajma mea.

Am deschis uşa cea mai apropiată. Nimic. Niciun zombi, nici Miriam di Carlo nu erau ascunşi în cameră.

Punky nu a avut nici el succes. A ridicat din umeri.

Încet-încet, pe mine punea stăpânire senzaţia că Miriam îl ducea de nas: îşi făcea jocul cu mine, mă adormea cu vorbe frumos ticluite, pentru ca mai târziu să poată lovi prin surprindere.

Următoarele uşi, lângă bucătăria propriu-zisă a spitalului. M-am despărţit din nou de Punky. Eu am intrat într-o cameră care servea drept debara. Acolo se găseau găleţi băgate una în alta, cutii cu praf de săpun şi detergenţi, apoi mături şi numeroase perii de curăţat. Am privit şi după uşă, dar nimeni nu se afla în această încăpere.

Şi atunci am auzit ţipătul.

Era atât de puternic şi plin de groază, încât s-a încreţit pielea pe mine. Am rămas încremenit două secunde şi apoi m-am răsucit pe călcâie. Ţipătul se auzi de vizavi, exact din camera unde dispăruse Punky.

M-am gândit că întâlnise vreun zombi, şi am trântit cu putere uşa de perete. M-a întâmpinat însă o imagine groaznică.

Punky zăcea la pământ. Cineva îl omorâse cu o secure.

Cine era ucigaşul? Un zombi, sau…

Am intrat în cameră. Nervii îmi erau încordaţi la maximum. Undeva, prin preajmă, pândea un asasin.

Nu putea să fi scăpat, altfel l-aş fi văzut.

Atunci am sesizat o mişcare într-o parte, în în spatele meu. M-am lăsat imediat pe vine şi m-am întors. Era Miriam di Carlo. Se ascunsese într-un colţ întunecos ţinându-şi răsuflarea. Ca un fulger a zbughit-o din încăpere, trântind uşa în urma ei.

Am reacţionat prea târziu. Când am apucat clanţa şi am vrut să deschid, Miriam a învârtit de două ori cheia pe dinafară. Eram încuiat!

Apoi i-am auzit râsul batjocoritor. Deci, totuşi, era adevărat. Ea mâncase carnea şi tot ea, în mod cert, îl omorâse pe Punky.

Pe toţi dracii! căzusem în cursă ca un idiot! Îmi venea să mă dau cu capul de pereţi. Cum fusese posibil?

Şi ea, ticăloasa… în fine, idiot-neidiot, acum era important să ies de aici şi să prind femeia. De pe coridor am auzit paşi care se îndepărtau în grabă. Miriam di Carlo îşi lua tălpăşiţa.

Atenţia mea era însă concentrată asupra uşii. Dacă nu mergea altfel, trebuia s-o sparg sau să cobor pe fereastră, să înconjur clădirea şi să folosesc intrarea din faţă. N-am apucat să-mi iau avânt. Deodată, lângă mine am auzit un

geamăt.

Am înţeles imediat. Punky! Şi el se aflase sub influenţa cupolei magice şi devenise un strigoi. S-a sculat, fără ca măcar să-şi scoată securea din piept.

Sângele îi curgea în continuare din rană.

N-am mai putut suporta priveliştea, aşa că am decis să-i curm chinurile. Mai aveam gloanţe în pistolul Beretta. Am ţintit fără şovăire. Fostul rocker s-a clătinat, întinzându-şi mâinile către mine, apoi a căzut greoi la pământ şi a rămas nemişcat.

Am închis pentru câteva clipe ochii. Această pauză mi-a făcut bine, după toate prin câte trecusem. Când mi-am amintit faptul că aş fi putut cerceta tocmai această cameră, m-a cuprins o stare de slăbiciune. În atari condiţii, eu aş fi avut acum securea în piept şi, ca strigoi, aş fi…

Nu, era o nebunie să continui cu asemenea gânduri!

M-am hotărât să nu evadez pe uşă, întrucât mi-a părut prea solidă. Preferam să folosesc fereastra, care era suficient de mare ca să mă pot strecura prin ea, oricum, geamul lipsea.

M-am sprijinit de pervaz. Pistolul automat mă incomoda puţin, dar nu l-am scos de pe umăr. Până jos, erau aproape doi metri. Am sărit fără să clipesc. Când am aterizat pe amândouă picioarele, s-a ridicat praful, mă aflam în curtea din spate a spitalului. Pesemne că aici opreau maşinile ce aduceau proviziile, pentru că am mai descoperit resturile unei rampe de descărcare.

Am fugit, cât de repede am putut, paralel cu clădirea, spre intrarea principală. Vântul mi-a răcorit faţa încinsă.

Pe cerul cenuşiu, chiar sub nori, se roteau croncănind păsări negre.

O grămadă de moloz mi-a barat calea. A trebuit să mă caţăr pe ea, am alunecat de două ori înapoi, mi-am murdărit hainele, dar până la urmă am reuşit să trec.

Mi-am tras răsuflarea o clipă, am mai făcut doi paşi şi am putut vedea uşa făcută ţăndări.

Am luat-o la fugă într-acolo. Ţineam pregătit în mână pistolul Beretta. Dacă apărea Miriam di Carlo, voiam să reacţionez prompt. Abia acum mi-am dat seama de ce femeia aceea afurisită dorise neapărat să vină în acest spital. Aici cunoştea toate cotloanele, aici ţinea în mână toate atuurile şi, mai mult ca sigur, în această clădire fusese organizată o capcană pentru mine.

Am pătruns în holul mare cu precauţie. Cioburile de sticlă trosneau din când în când sub tălpile mele. Starea de buimăceală nu mi se risipise în întregime. Propriu-zis, încă nu ştiam de unde să-mi încep investigaţiile.

Miriam era ascunsă pe aici, prin apropiere. Nu m-ar fi surprins să-şi fi procurat o altă armă. Mă aşteptam oricând la un atac perfid.

A apărut de după un colţ de coridor. Deşi mă aşteptam la asta, m-am speriat, mâna cu pistolul a descris un arc de cerc şi am vrut să trag.

— John!

Mâna mi-a tremurat. Femeia s-a apropiat zâmbind de mine.

— Ce este cu tine, John?

Ei, drăcie! Am luat degetul de pe trăgaci şi am privit-o ţintă. Ea s-a arătat mirată:

— Vrei să mă împuşti?

Am coborât arma.

— Nu, am fost doar puţin nervos.

— Se poate întâmpla oricui…

Miriam s-a oprit înaintea mea şi a vrut să-şi pună amândouă mâinile pe umerii mei. M-am eschivat. Atunci m-a întrebat nedumerită:

— Ce ai? S-a întâmplat ceva?

Mai întrebi?

— Da’ unde este individul pe care-l căutai?

Asta era culmea neruşinării! La dracu’, voia să mă ia din nou peste picior… I-am strigat în faţă:

— Pe individ tu l-ai omorât cu o secure! A devenit zombi, m-a atacat, dar l-am izbăvit definitiv…

Pe chip i s-a aşternut o expresie perfectă de uimire amestecată cu groază. Vedeam că dorea să-mi destăinuie ceva, dar nu reuşea să articuleze cuvintele. Tremura din tot corpul. Încet-încet a început să mă cuprindă îndoiala în privinţa celor gândite despre ea. Aici toate păreau anapoda. Nu mai exista nicio logică, niciun sens…

În cele din urmă şi-a revenit. A răsuflat adânc de câteva ori, şi-a trecut mâna peste fruntea îmbrobonată de

sudoare şi mi-a spus cu voce stinsă:

— John, arăţi rău!

Am încuviinţat. Nici nu era de mirare. Într-adevăr.

Mi se părea că sunt ca un om care se învârteşte în cerc şi se loveşte în permanenţă de el însuşi.

— Ar trebui să te odihneşti, John!

— Nu, la dracu'! Nu vreau să mă odihnesc, nu este nevoie! Vreau să ştiu doar ce se întâmplă.

— Şi eu aş vrea.

M-am uitat strâmb la ea şi am rânjit:

— Ai vrea şi tu să ştii? Ei, drăcie, dar tu eşti cea care se află în spatele acestei înscenări, aceea care…

— În spatele a ce mă aflu?

— În primul rând, tu eşti autoarea ultimei crime. L-ai omorât pe Punky!

— Nu!

— Şi, pesemne, nu tu ai mâncat carne crudă… Erai aşa de înfometată că îţi şiroia sângele din gură. Sau mă înşel.

— Nu îmi amintesc.

— Eu, da! Pentru că te-am văzut. Erai în camera frigorifică şi rupeai bucăţi din carnea crudă, pe care le înghiţeai aproape pe nemestecate. Negi asta?

— Bineînţeles!

Am răsuflat adânc. Pronunţând acest cuvânt ea m-a privit cu cel mai inocent aer din lume.

Cum putea să se prefacă această femeie!

— Atunci unde ai fost?

— Poftim?

— De când ne-am despărţit, unde ai fost?

— Aici.

— Şi ce-ai făcut aici?

— M-am uitat primprejur.

— Sigur?

— Sigur, John!

Desigur, ei nu i se întâmplase nimic, totul se desfăşurase normal, în cea mai perfectă ordine! Numai eu eram închipuitul, idiotul care trebuia să plătească toate oalele sparte.

— Ar trebui să te linişteşti puţin Te rog, John!

— Nu e cazul.

— Totuşi, vino!

Mi-a întins mâna – era complet normală, nu rece ca mâinile de mort. În faţa mea stătea o femeie din carne şi sânge, nu un demon.

Şi totuşi, văzusem… Ori eram pe punctul de a înnebuni?

Deodată, mi-a venit în minte că ea era un mediu bun.

Nu făcea parte din neamul demonilor, dar nici nu putea fi socotită un om normal. Ar fi avut oare posibilitatea să proiecteze imaginile înfricoşătoare, datorită unei excepţionale forţe de gândire?

Asta era singura explicaţie ce stătea în picioare.

Miriam di Carlo avea puterea de a aduce la lumina

zilei din subconştient scene îngrozitoare. De ce, oare, nu-mi venise ideea asta mai de mult?

— La ce te gândeşti, John?

— La tine.

Vocea îmi suna din nou împăciuitor.

— Şi?

— Eşti un mediu, după câte mi-ai povestit, nu?

— Aşa-i.

— Okay, deci dacă eşti un mediu, atunci ar trebui să poţi intra în legătură cu cealaltă lume. Ar trebui să fi capabilă să o descoperi şi să o simţi. Am dreptate?

— Nu ştiu…

— Cum adică, nu?

— Eu nu pot stăpâni acest lucru. Mi se întâmplă pe neaşteptate. Atunci văd ceva, iar în clipa următoare imaginea dispare.

— În asemenea împrejurări, eşti punctul central?

— Uneori da.

— Există şi scene insuportabile?

— Da.

— Ai omorât pe cineva?

Şi-a plecat fruntea. Atunci am ştiut. Cu toate acestea, totul era ciudat şi de neînţeles, deoarece uciderea lui Punky era un fapt real, nu o închipuire. Tipul nu mai trăia. Eu îl eliberasem din existenţa lui de zombi.

Ceva nu era în ordine. Miriam a ridicat capul, şoptind:

— John, John…

— Ce este?

— Acolo… se întâmplă ceva, John! Văd. Sunt sigură, acolo se petrece ceva rău!

— Unde?

— În apropiere. Chiar lângă spital, cred…

Miriam începuse deodată să vorbească sacadat. Eram ca electrizat. Oare acum urma să descopăr secretul personalităţii ei? Oare aveam să desluşesc finalul acestui caz de groază?

— Mai departe, Miriam, continuă!

Nu a mai spus nimic. Şi-a plecat ochii şi şi-a fixat vârfurile pantofilor. Am prins-o de bărbie şi am silit-o să mă privească.

— Ce vezi? Ce auzi?

Buzele i s-au mişcat. Erau palide, fugise tot sângele din ele. Faţa îi era albă. Femeia suferea cumplit. Apoi s-a întors, murmurând:

— Acolo! Trebuie să mergem acolo! Repede, mă cheamă!

— Cine te cheamă?

Miriam di Carlo nu mi-a răspuns, ci a luat-o la fugă.

Picioarele îi tropăiau pe dalele prăfuite, braţele i se 1egănau. Mişcările îi erau atât de precipitate încât cele două cusături din părţi ale mantoului i s-au rupt. Alerga în direcţia clădirii-anexă a spitalului.

Voia din nou să mă atragă în cursă?

Dar în faţa morgii a cotit brusc la stânga, dispărând

într-un coridor neluminat. Urmărind-o, am văzut ca acesta se sfârşea în faţa unei uşi înguste.

Nu am reuşit s-o împiedic să deschidă uşa, să facă primul pas – şi…

În prag, m-am oprit.

Ceea ce mi-a fost dat să văd depăşea cele mai cumplite coşmare.

În spatele uşii nu m-a întâmpinat un peisaj de ruină.

Întrucât acesta mi-ar fi fost cât de cât familiar. Priveam într-o altă lume, total străină, înfiorătoare.

O figură uriaşă de piatră, având o asemănare îndepărtată cu un chip omenesc, domina totul. Fără greutate, am recunoscut în ea o reprezentare a Asmodinei. Chiar în faţa statuii, pe pământ, se afla un scaun de piatră, încă neocupat. Miriam a fugit spre el şi s-a aşezat.

Cu o pocnitură, uşa s-a închis în urma mea, astfel ca retragerea îmi era blocată.

Privirea mi-a alunecat mai departe şi am văzut mai mulţi strigoi, cel puţin 20 la număr, care stăteau în semicerc în jurul statuii. Şi fiecare în parte reprezenta pentru mine un adversar potenţial. Apoi am recunoscut alte două personaje de temut.

În dreapta scaunului de piatră se postase Destero, în atitudinea sa caracteristică. Vârful săbiei sale atingea pământul, iar amândouă mâinile i se sprijineau pe mâner.

De cealaltă parte se afla Maddox judecătorul. El ţinea în mâini Cartea Legilor Negre, cu care era guvernat

imperiul demonilor. Maddox cunoştea fiecare paragraf.

O pedeapsă era mai aspră decât alta.

În spatele statuii domnea bezna profundă, lipsită de strălucirea stelelor. De acolo pândeau forţele întunericului, risipind în jur fiori de gheaţă, spaimă şi moarte.

Cu toţii mă priveau în tăcere. Ochii din spatele glugii lui Destero scânteiau. Maddox rânjea strâmb, zombii rămâneau nemişcaţi. Întreaga suflare diavolească stătea la pândă, să vadă ce voi întreprinde.

Am aşteptat, la rândul meu.

În sinea mea, încercam un sentiment ciudat, un amestec de curiozitate şi frică. Curiozitate, pentru că doream în sfârşit să văd enigma dezlegată. Frică, deoarece adversarii erau în superioritate.

Am privit în sus spre Miriam, care stătea pe scaunul de piatră, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul. Ciudat, femeia se integrase total în procesul magic…

În această lume domnea o linişte absolută. Nimic, nici măcar vântul nu venea să ne tulbure. Eram complet izolaţi. Şi eram sigur că foarte curând urma să descifrez misterul.

Doar zombii au devenit dintr-o dată neliniştiţi. Unii din ei mişcau din picioare, alţii îşi căscau gurile, alţii îşi întindeau braţele, deschideau palmele şi le închideau iar, dându-mi fiori pe şira spinării.

Ce avea să se întâmple în continuare? Nimeni nu scosese o vorbă. Toţi cei de aici, inclusiv eu, aşteptam evenimentul declanşator. Şi el a venit.

A început cu Miriam di Carlo. Deodată, ea a tresărit a alunecat mai în faţă pe tron şi a dat capul pe spate.

Apoi a scos un geamăt vrednic de milă. Degetele i s-au crispat puternic pe marginile jilţului de piatră, până ce oasele i-au ieşit în afară. Femeia respira cu greutate.

Eram gata să intervin. Dacă i se făcea mai rău, voiam să-i sar în ajutor.

Nu a fost cazul. Miriam s-a relaxat din nou, dar cu faţa ei s-a petrecut o schimbare. Mi s-a părut că peste ea se suprapunea o a doua, care îi apăsa pielea ca o mască pătrunzând-o. Un nou chip a luat naştere. Fascinat, dar şi dezgustat, am privit mai departe. Noua figură nu îmi era deloc necunoscută, dimpotrivă, o mai văzusem de multe ori. Ea aparţinea Asmodinei!

Fiica diavolului o luase în stăpânire pe Miriam di Carlo. Ea era ca un dibbuk, acel spirit care se fixează într-un corp străin, îl preia şi îl transformă pe respectivul individ în cu totul altă persoană. Oricum, situaţia se prezenta şi mai rău, căci nu numai spiritul lui Miriam se schimbase, ci şi înfăţişarea ei: faţa îi devenise mai lată, iar părul, din castaniu, de un roşu aprins, aşa cum îi avea fiica diavolului. Şi gura se mărise, oasele obrajilor se ascuţiseră, doar semnul distinctiv îi lipsea. Deocamdată…

Deodată pielea a plesnit pe frunte. Nu a ieşit nicio picătură de sânge, ci s-au ivit două umflături. Foarte repede, ele s-au mărit, au crescut în lungime şi s-au ascuţit la capăt. Miriam di Carlo devenise Asmodina!

Am respirat adânc. Intuiseră ceva asemănător în ultimele minute, dar acum aveam în faţă şi dovada. Pe undeva, trebuia să existe şi o explicaţie, cel puţin aşa speram.

Asmodina, alias Miriam, a râs spre mine. Era un rânjet rău, batjocoritor, căci pe fiica diavolului nu o văzusem niciodată prietenoasă. Ei îi plăcea groaza, o încuraja, o provoca, nu degeaba era trimisa Haosului. Mi s-a adresat:

— John Sinclair! A durat mult, dar până la urmă tot ai ajuns aici! A fost un drum plin de spaime, panică şi teroare, un drum aşa cum îl doresc eu. Te-ai aşteptat la aşa ceva?

— Da.

— Te cred pe cuvânt, căci ştiu că eşti greu de impresionat. Totuşi ai căzut în cursă. Îţi mai aminteşti de barul în care ai sărutat-o pe Miriam? În realitate, m-ai sărutat pe mine, Sinclair!

Am clătinat din cap.

— Nu mă poţi convinge, pentru că nu stă în firea ta să ai pasiuni pământeşti!

Asmodina a făcut o grimasă. Nu suporta deloc când era contrazisă.

— În orice caz, Miriam te-a atras în capcană. În asemenea cazuri nu este nevoie ca şoricelul să roadă aţa, ci e suficient să-l momeşti cu mirosuri ispititoare până când îşi vâră singur gâtul în laţ.

— Trebuie să-ţi meargă tare prost dacă, pentru a mă prinde, te-ai ostenit să prefaci în ruină şi cenuşă un oraş întreg, să sacrifici nenumăraţi oameni... Pur şi simplu, eşti de plâns, Asmodina! Mai mult nu pot şi nu vreau să spun. Recurgi la mijloace care nu au nicio legătură cu succesul. Aş fi venit de bunăvoie, dacă aş fi ştiut calea către tine. Nu cu mult timp în urmă, am fost în lumea morţilor şi l-am întâlnit pe Destero, călăul tău. Atunci, din păcate, el mi-a scăpat...

— Iar acum nu îi vei scăpa tu lui!

— Se poate.

Ea şi-a ridicat braţul drept şi mi-a arătat pumnul.

— Sinclair, vânător de fantome, numai din cauza ta am făcut toate astea! Am creat strigoii, am distrus un oraş, dar nimeni nu va şti nimic, pentru că am reuşit să opresc timpul!

— Cum?!

A început să râdă cu poftă când mi-a văzut expresia contrariată. Eram perplex. Asmodina manevrase timpul, oprindu-l cu metode magice; asta însemna, deci, ca activităţile normale erau încremenite. Londra era şi nu era distrusă. Iluzia nefastă se înstăpânise peste toate.

Printr-un ciudat joc al sorţii, eu puteam să lupt împotriva persoanelor care ajunseseră în alt timp. Dacă îl omoram, piereau definitiv ca şi cum n-ar fi existat niciodată, dar ceilalţi, care erau îngropaţi sub dărâmături, în realitate trăiau. Erau morţi numai în perioada timpului

magic.

În atari condiţii, era posibil ca Suko şi Shao să mai fie în viaţă. Totodată, mi se clarifica şi un alt mister.

Prietenii mei nu mă recunoscuseră deoarece existenţa lor se derula, la acel moment, pe alte coordonate temporale.

Mi-am amintit din nou de ceasurile mele. La dracu', ele se opriseră la ora cinci dimineaţa. Pesemne atunci luase naştere tunelul timpului. La acea oră lovise Asmodina.

Într-adevăr, evenimentele mi-ar fi părut greu de înţeles şi de crezut, dacă nu le-aş fi trăit eu însumi…

Am răsuflat adânc.

— Ştiu ce se petrece în capul tău, vânătorule de fantome! a rânjit fiica diavolului. Îmi închipui că eşti cam dezorientat, dar poţi fi sigur că te mai aşteaptă şi alte încercări. Te-am ademenit încoace şi mă voi bucura din plin de chinurile tale. Şi, fără îndoială, va fi un spectacol de toată frumuseţea.

Judecătorul s-a aplecat spre Asmodina şi i-a şoptit ceva. Fiica diavolului a dat din cap.

— Da, ai dreptate. Trebuie s-o fac!

— Ce anume? am întrebat.

— Voi readuce timpul pe făgaşul lui normal, dar nu pentru a-ţi face ţie pe plac, ci din alte motive. Altfel i-aş pune în pericol pe Tod şi liga sa neagră, iar asta nu vreau să se întâmple în niciun caz. Dar atunci tu vei fi deja mort,

vânătorule de fantome!

S-a răsucit puţin şi a făcut, un semn către arătările care o înconjurau. Acestea s-au dat înapoi, lăsând liber un culoar. Asmodina a strigat râzând:

— Ţi-am pregătit o surpriză deosebit de plăcută. Sunt aici doi oameni care înseamnă foarte mult pentru tine… Veniţi încoace!

Din stânga culoarului s-au desprins doi zombi. La început, nu i-am putut recunoaşte, dar apoi am văzut că erau un bărbat şi o femeie.

O femeie cu părul lung. O chinezoaică. Spre mine îndreptă Shao, iar la un pas în urma ei venea Suko, prietenul şi partenerul meu.

Ceea ce am simţit în acel moment este greu de descris.

Totul era atât de copleşitor, atât de straniu, încât genunchii mi s-au înmuiat, iar frica mi-a tăiat suflarea. Cele două fiinţe dragi inimii mele fuseseră preschimbate în strigoi!

Asmodina oprise timpul, în Londra totul decurgea de fapt normal, iar dacă tunelul magic dispărea, nimeni nu îşi mai putea aminti de nimic. Sau, totuşi, mă înşelam?

Ceea ce se întâmplă acum nu era real? îl eliminasem pe Punky, iar el nu avea să mai fie trezit la viaţă. La fel urma să se întâmple cu Suko şi Shao. Dacă Asmodina îi va aţâţa împotriva mea şi îşi vor asculta pornirea, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-i lichidez. Trebuia să-mi

omor propriii prieteni! Era o idee care mă scotea din minţi.

Bineînţeles, Asmodina se distra. Se bucura de oroarea pe care o simţeam. Ştia, totodată, că îi ghicisem planurile, totuşi a spus:

— Da, John Sinclair! Situaţia devine critică pentru tine, prietene! Planul meu se apropie de sfârşit. Iar tu vei juca rolul principal…

— Ce ai de gând?

Cunoşteam deja răspunsul, dar voiam să-l mai aud o dată de la ea.

— Vei muri de mâna prietenilor tăi. Voi asista la confruntare, să văd cum te descurci. Dacă totuşi vei câştiga, va fi numai un succes de palmares, nu mai mult. Nu ai nicio şansă să scapi teafăr de aici. Suntem prea mulţi. Te vom nimici! Nu îmi mai poţi smulge victoria, vânător de fantome!

Totul demonstra că avea dreptate. Da, Asmodina nu mai voia să-i scape ocazia. Era neînduplecată şi ţinea prea multe atuuri în mână.

M-am uitat la Shao şi Suko. Amândoi se opriseră şi priveau la stăpâna lor. Fiica diavolului a bătut din palme.

— Să înceapă luptă! Vreau să-l văd pe Sinclair mort la picioarele mele!

Imediat, Destero s-a clintit din loc. Involuntar, m-am ferit, pentru că am crezut că voia să se îndrepte împotriva mea. Dar el a păşit către chinez şi, deosebit de

ceremonios, i-a înmânat sabia sa de călău. Suko a luat-o.

Ţinea arma în mâna dreaptă. S-a întors apoi încet, căutându-şi adversarul.

M-a privit. Nu era nevoie să meargă mai departe, mă găsise. A dat din cap şi s-a pus în mişcare…

În vremea aceasta, Myxin rămăsese în umbră. El ar fi putut deschide uşa şi intra în imperiul din spatele ei, dar astfel soarta lui ar fi fost pecetluită.

Micul vrăjitor şi-a iscodit mintea, căutând o soluţie pentru a-şi salva prietenul şi curând a ajuns la o concluzie: trebuia să încerce să-l elibereze, prin concentrare maximă, deoarece capacităţile sale telepatice renăscuseră.

Poate că astfel reuşea să-i anihileze pe agresori.

Myxin s-a aşezat în faţa uşii, în poziţia de reculegere, şi-a coborât pleoapele şi s-a adâncit în sine însuşi, concentrându-se totodată în direcţia dorită. A observat cum lumea din jurul lui dispare. Toate gândurile i se risipiseră, influenţele străine dispăruseră. Pentru el conta numai un singur lucru: salvarea lui John Sinclair.

Deodată, Myxin a avut senzaţia că se ridică de la pământ, că pluteşte şi alunecă într-un univers al frigului perpetuu, unde domneşte Haosul. Iar punctul central al acestui univers era o femeie.

Asmodina!

Figura ei apărea perfect conturată din întunecimea groaznică a hăului. Zâmbetul crud îi flutura pe buze, ochii priveau reci şi necruţători, ca şi cum ar fi vrut să atragă la

sine sufletele tuturor oamenilor.

Myxin simţea răutatea care emana din aceşti ochi şi care amenința să-i copleşească spiritul. A încercat cu disperare să-i pună stavilă, dar strădaniile lui erau sortite eşecului.

Micul vrăjitor a scos un geamăt, faţa schimonosindu-i-se într-un rictus oribil. S-a aplecat încet într o parte şi, pe nepusă-masă, a căzut la pământ şi a rămas nemişcat. Era golit sufleteşte, lipsindu-i puterea de a continua.

Avea nevoie de un răgaz. Încet-încet, imaginea a dispărut din faţa ochilor săi. Chipul cel uriaş s-a retras, gândurile străine s-au şters şi lumea înconjurătoare a reapărut treptat.

Şi-a revenit cu greu. A văzut uşa, apoi şi-a amintit că era în spital. S-a ridicat şovăind în capul oaselor.

Îşi simţea creierul amuţit, ca şi cum nu ar mai fi existat.

Micul vrăjitor îşi propusese un lucru prea mare. Prin încercarea sa disperată, el voise să o învingă pe Asmodina, să o distrugă spiritual, dar se suprasolicitase, şi prin asta pierduse.

Dar, totodată, era conştient de faptul că şansele lui John Sinclair erau infime. Să scapi din acest infern era un lucru imposibil. În lumea ei, Asmodina era, practic invincibilă. Iar moartea lui Sinclair ar fi însemnat victoria definitivă a forţelor întunericului.

Ce era de făcut?

Myxin s-a pregătit pentru un nou avânt. Poate totuşi exista o cale de ieşire din impas. Trebuia să încerce să se apropie de Miriam. Ea nu era atât de puternică precum Asmodina. Spiritul îi fusese luat în stăpânire de fica diavolului, dar desigur că o frântură din personalitatea sa supravieţuise. Şi această conştiinţă de sine voia el să o activeze.

În acelaşi timp, trebuia să intre în legatură cu John Sinclair. Voia să-i transmită o informaţie mentală astfel ca John să participe la luptă pe care o începea. O încercare periculoasă şi riscantă, dar era singura posibilitate de a o birui pe Asmodina.

Myxin şi-a reluat poziţia de reculegere. S-a destins şi şi-a întins antenele spirituale spre persoanele care se aflau în spatele uşii…

Eram într-o dilemă groaznică.

Desigur că nimeni nu mă împiedica să-mi folosesc pistolul Beretta, dar astfel mi-aş fi omorât prietenul.

Poate mai aveam totuşi o şansă să-l salvez.

Pe de altă parte, chinezul era obsedat de ideea de a mă ucide. Devenise o bestie setoasă de sânge, iar viaţa mea atârna acum de un fir de păr.

Şi Suko s-a apropiat. Nu mai mergea atât de suplu ca înainte. Se părea că îi este greu să se ţină pe picioare şi avea mişcări legănate. Chipul său era complet desfigurat datorită ochilor daţi peste cap, gura îi era pe jumătate deschisă şi din ea i se scurgea salivă.

În mâna dreaptă ţinea sabia. Era o armă primejdioasă, cu lama lungă şi lată, făurită în focul infernului. Victime fără număr îşi găsiseră sfârşitul sub tăişul necruţător.

Toţi priveau în tăcere. Asmodina s-a mişcat pe tronul de piatră şi s-a aplecat puţin înainte. Ochii îi străluceau. Abia aşteptă să mă vadă zăcând mort la picioarele ei. Destero fremăta de nerăbdare. Maddox îşi deschisese cartea şi citea din ea. Zombii aşteptau un ordin de la stăpâna lor.

Chinezul mânuia sabia ca şi cum niciodată nu ar fi făcut altceva în viaţa lui. Mişcările, neîndemânatice la început, au devenit mai mlădioase. Ştia să-şi folosească bine braţele.

Prima lovitură am evitat-o fără probleme. Fusese numai de hărţuială, de încercare, dar fusese dată cu forţă.

Auzisem şuieratul lamei, când ea despicase aerul, şi acest sunet nu lăsa nicio îndoială că Suko era pregătit să mă omoare.

Braţul său drept a coborât din nou cu o mişcare rapidă. Am alunecat înapoi, m-am aplecat într-o parte şi automatul mi-a căzut de pe umăr. L-am prins cu amândouă mâinile.

Suko a lovit cu putere. Am ridicat braţele şi am auzit zăngănitul lamei pe automat. Au sărit scântei. A trebuit să-l ţin strâns, pentru că forţa izbiturii mi l-ar fi smuls din mâini. Involuntar, am făcut un pas înapoi şi am auzit ceata de zombi murmurând.

Apoi, din întoarcere, Suko a lovit din nou. A fost o acţiune perfidă. M-am aplecat fulgerător, astfel că tăişul mi-a trecut pe deasupra capului. M-am ridicat, am făcut un salt şi am lovit la rândul meu.

Ţeava armei l-a nimerit pe Suko la gât, dezechilibrându-l. Chinezul a căzut ca un bolovan. Mâna mea dreaptă a lăsat automatul şi a apucat pistolul Beretta.

În clipa următoare m-am răzgândit, iar Asmodinei i s-a oprit râsul în gât. Nu, nu voiam să-i fac plăcerea de a-mi omorî prietenul!

Între timp, el se întorsese pe o parte, ridicându-se. Am reacţionat imediat, pocnindu-l din nou. Mă durea faptul că îl lovesc, dar nu aveam de ales, căci Suko voia cu orice chip să-mi vină de hac. Mintea lui o luase razna, metamorfozându-l într-o maşină programată să ucidă.

Suko s-a prăbuşit din nou. Am aruncat pistolul automat şi l-am atacat cu mâinile goale, în intenţia de ai smulge sabia. Însă pentru prima dată am încasat-o şi eu.

Chinezul a făcut o rotaţie pe loc, şi-a forfecat picioarele şi m-a atins puternic în genunchi. M-am frânt în două.

El a râs, s-a săltat de jos mai repede decât mă aşteptam şi a apucat arma.

M-am aruncat într-o parte. Lama a şuierat pe lângă mine, şi s-a înfipt în pământ. Chinezul a ridicat-o din nou şi a revenit.

Era deasupra mea. Braţele îi erau uşor date pe spate,

degetele ţineau strâns mânerul săbiei… Pentru o fracţiune de secundă m-a cuprins o frică de moarte.

Suko a ezitat o clipă. Şi nu am lăsat să-mi scape această minimă şansă. M-am rostogolit şi, cu un avânt neaşteptat, am reuşit să apuc pistolul automat. L-am înălţat cu iuţeală deasupra capului.

Sabia a spintecat, aerul şi a întâlnit scrâşnind ţeava armei. Mi-am aruncat picioarele înainte, vrând să-l nimeresc pe Suko, dar acesta a făcut o eschivă.

Revenind în poziţie normală, m-am clătinat şi am tras adânc aer în piept. Drace, ultimul atac mă pusese la grea încercare. Putusem să-l parez la timp, dar mâinile îmi tremurau, genunchii mi se muiaseră.

Respiram cu dificultate, în timp ce Suko devenea din ce în ce mai înverşunat. Automatul mi se părea al naibii de greu şi ispita de a termina totul cu un glonte din Beretta mă atrăgea tot mai mult.

Chinezul ţinea acum sabia lui Destero cu amândouă mâinile; o mişca la stânga şi la dreapta, o ridica deasupra capului şi lovea. Loviturile veneau din amândouă părţile, rapide şi puternice, astfel că îmi era din ce în ce mai greu să le evit. Odată şi odată, trebuia să nimerească.

Şi atunci…

În timp ce mă eschivam, mă gândeam cu febrilitate. Şi, brusc, în mintea mea s-a ivit o idee disperată – ideea de a juca totul pe o singură carte. Şi aceasta se numea Asmodina.

Deşi Suko mă ataca, voiam să încerc s-o iau prin surprindere şi s-o fac inofensivă pe fiica diavolului. Dar pentru asta trebuia să ajung în apropierea ei. Mă găseam în acea clipă în dreapta jilţului. Strigoii se vedeau nevoiţi să lărgească cercul dacă nu voiau să fie nimeriţi, pentru că loviturile lui Suko treceau adesea foarte aproape de feţele lor puhave.

Mi-am concentrat şi mai mult atenţia asupra adversarului meu. Suko mânuia sabia cu măiestrie, ea abătându-se asupra mea de sus în jos.

M-am aruncat într-o parte, m-am lăsat la pământ, m-am dat peste cap şi am revenit în picioare, dar în aşa fel încât să fiu mai aproape de Asmodina.

Chinezul a fost silit să se întoarcă. Înainte de a încerca următoarea lovitură, am acţionat. Patru, cinci paşi mă mai despărţeau de scaunul de piatra pe care stătea fiica diavolului. Am parcurs distanţa iute ca gândul, dar n-am ajuns până la ţintă. Cineva a intervenit.

Shao!

Până atunci, stătuse în expectativă. Dar văzând că Suho, nu reuşea să mă lichideze şi că eu voiam să mă apropii de stăpâna ei, sărise înainte, barându-mi calea.

Am vrut s-o ocolesc, dar Shao nu s-a lăsat păcălită.

Mi-a pus piedică, eu m-am poticnit şi am căzut la pământ lângă tronul de piatră.

Asmodina, alias Miriam di Carlo, a râs. A ridicat un picior şi m-a lovit. Vârful pantofului m-a nimerit în şale.

M-am strâmbat de durere şi m-am întors pe spate. Apoi ordinul a plesnit ca un bici:

— Stai acolo!

Am rămas nemişcat. Suko s-a apropiat ca un tăvălug.

Trupul său îmi părea mai mare, mai puternic, ca al unui uriaş fioros.

S-a oprit lângă mine. Mâna stângă mi s-a încleştat pe pistol, cea dreaptă pe piept. Cu ochii dilataţi l-am privit pe chinez în faţă.

Suko a înălţat sabia!

Cu coada ochiului am observat o mişcare. Doi zombi aduseseră o bancă de piatră şi o puseseră lângă tronul Asmodinei. Nu era greu de ghicit ce va urma.

Destero s-a aplecat fulgerător, m-a luat pe sus şi, înainte de a putea face vreo mişcare, m-a trântit pe piatra de execuţie. Am aterizat pe piept şi durerea m-a săgetat până în umeri şi gât.

Atunci am auzit porunca. Asmodina a strigat:

— Călău, loveşte! Omoară-l pe vânătorul de fantome John Sinclair!

Şi Suko a ridicat sabia, pentru a-i tăia capul celui mai bun prieten al său…

Dar nu, nu puteam să mor aşa prosteşte! Trebuia cu orice chip să-mi joc ultima carte, iar pentru asta nu exista decât o unică soluţie: activarea la maximum a câmpului meu energetic. Era o armă cu două tăişuri, dar n-aveam încotro, clipele îmi erau numărate. Am invocat mantra

supremă şi am plonjat în străfundurile sufletului meu. În spatele pleoapelor se învolburau valuri violacee, tăcute, ameninţătoare, târându-mă cu ele în vâltoarea din adâncuri. Concentrarea devenea din ce în cea mai dureroasă. Totuşi, era necesar să merg şi mai departe, cu orice risc.

Deodată am perceput un gând străin. Întâi timid, apoi din ce în ce mai puternic. Cu o tresărire de inimă, l-am recunoscut; era Myxin. Micul magician se străduia din răsputeri să-mi vină în ajutor. În alte condiţii, aş fi răsuflat uşurat. Oricum, sorţii de izbândă creşteau considerabil. Dacă şi el îşi punea în valoare energia latentă, atunci, prin cumulare, puteam realiza un scut protector împotriva forţelor distructive. Am făcut un ultim efort de concentrare. În creier mi s-a declanşat un fulger orbitor şi tot trupul mi s-a sfârtecat parcă de o explozie. Am simţit că mă prăvălesc şi că mă înalţ totodată…

Apoi am auzit ţipetele. De ură, de teroare, de neputinţă…

Am deschis ochii. Ceea ce am văzut m-a umplut uimire: stăteam în picioare pe piatra de osândă, în jurul meu apăruse o aură strălucitoare. Zombii se retrăgeau înspăimântaţi. Treptat-treptat, lumina protectoare se extindea, cuprinzând acum şi sabia. Lama a început să se topească, Metalul negru curgea la pământ şi se răcea sfârâind. Dacă prietenul meu intra în raza de acţiune a aurei era definitiv pierdut.

— Suko, aruncă sabia! am urlat.

Chinezul m-a ascultat instinctiv. Arma i-a alunecat din mână, iar el a făcut un salt înapoi.

Venise timpul să mă ocup de Asmodina. Ea se ridicase din jilţul de piatră şi se retrăsese câţiva paşi, cu chipul schimonosit de ură. Fără să mai stau pe gânduri, m-am aruncat asupra ei, cu intenţia de a o apuca de coarne - şocul energetic ar fi paralizat-o pentru o vreme.

Dar fiica diavolului şi-a folosit magia. Braţul meu drept a înţepenit dintr-o dată în aer. Totodată, am recepţionat şi mesajul lui Myxin: încă puţin, şi ajungea la limita puterilor sale. Trebuia să mă pregătesc pentru un ultim efort. Aura începea să-şi piardă din strălucire.

Nici Asmodina însă nu mai era aceeaşi. Din cauza că se folosea de un trup străin? Sau energia degajată de mine îşi făcuse efectul? Oricum, forţa ei scăzuse considerabil. Totuşi, şi-a repezit mâinile spre gâtul meu, încercând să mă sugrume.

Am vrut să o lovesc, dar pumnul meu a întâlnit parcă un zid. Apoi cineva m-a tras de umăr, m-a întors şi am fost împins cu putere. M-am rostogolit ca o pisică şi m-am pregătit să sar în picioare, când am auzit:

— Ascultă, te-ai ţicnit? Ce-i cu tine?

Am deschis ochii. În faţa mea stătea Suko ţinând-o de umeri pe Shao. Şi amândoi erau complet normali.

Nu-mi reveneam din uimire. Un vânt rece de toamnă îmi răscolea părul şi îmi usca sudoarea de pe faţă. Am

oftat din greu. Suko mi-a întins mâna.

— Ridică-te, John!

I-am acceptat cu bucurie ajutorul. Am întrebat:

— Unde suntem?

Chinezul a ridicat din umeri.

M-am întors să văd unde mă aflu. Era încă întuneric, dar primele stele începeau să pălească. În apropiere se auzeau zgomotele maşinilor. Cunoşteam această atmosfera specifică din preajma ivirii zorilor. L-am întrebat pe prietenul meu:

— De fapt, cât este ceasul?

— Cinci dimineaţa!

Atunci mi-am reamintit totul. La ora asta, prin intervenţia Asmodinei, se formase tunelul timpului. Intrasem în vâltoarea evenimentelor nefireşti, nimeni nu mă recunoscuse, trăisem pieirea Londrei, o întâlnisem pe Miriam di Carlo, fusesem atras într-o cursă şi condamnat la moarte.

Suko urma să mă omoare. L-am privit lung, cu o oarecare compătimire.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, ai vrut doar să-mi tai capul! i-am răspuns sarcastic.

Chinezul a zâmbit.

— Asta mi-o doresc mereu, ca să-ţi tacă odată gura, dar apoi îmi spun că şi creaturi ca tine au dreptul sa trăiască!

— Ai vrut într-adevăr să mă omori!

Când Suko mi-a văzut expresia serioasă, şi-a dat seama că nu glumeam.

— Ce s-a întâmplat în realitate, John?

— Lasă-mă să-mi trag sufletul. Mergem în altă parte. Poate mai este vreun bar deschis…

— Okay! O iei şi pe ea?

— Pe cine?

— Pe tânăra de colo.

Lângă un pom, am zărit-o pe Miriam di Carlo, stingheră şi zgribulită. Cerule, o uitasem cu desăvârşire! Am fugit spre ea şi am luat-o de mână.

— Haide!

Miriam a dat numai din cap, apoi l-a lăsat pe umărul meu. În aparenţă, arăta normal. Dar nu puteam şti ce modificări urmau să survină în sufletul ei, după cele întâmplate. M-a întrebat încet:

— Ştii unde suntem, John?

— Nu.

— În Soho. Lângă spitalul St. Michael. Iar clădirea este neatinsă…

Am găsit un bar deschis. Patronul era cam morocănos, dar ne-a pus două căni mari cu cafea pe măsuţa rotundă, după care şi-a văzut de treburile lui.

Am istorisit în linişte întreaga aventură. Suko şi Shao refuzau să creadă că deveniseră zombi, dar Miriam îmi era martoră. Pe chipurile lor citeam rând pe rând uimirea şi

teroarea, nedumerirea şi scepticismul. Desigur, povestea noastră părea incredibilă. Între două înghiţituri de cafea, Suko m-a întrebat:

— Atunci, casele în ruine, maşinile distruse… Ce s-a ales de ele?

— Pentru ceilalţi oameni, dezastrul nici n-a avut loc. Clădirile sunt în picioare, maşina o voi găsi intactă, iar avionul va ateriza normal. Nimic nu s-a întâmplat în timpul real.

— Şi totuşi, era cât pe ce să mori!

— Fără doar şi poate!

— De fapt, ce te-a salvat?

— Nu i-aş dori nimănui să repete încercarea. Experienţa cu activarea câmpului energetic putea să-mi fie fatală. Spre norocul meu, Myxin se afla prin apropiere şi mi-a fost de mare ajutor. Unindu-ne energiile, am reuşit s-o izgonim pe Asmodina, care pusese stăpânire pe Miriam…

Am plătit şi am ieşit tuspatru. Afară, am avut surpriza să-l zăresc pe celălalt trotuar pe Myxin. Ne-a făcut semn cu mâna şi a dispărut.

Londra se trezea. Acest oraş minunat de pe Tamisa se pregătea să păşească într-o nouă zi trepidantă. Nu existau ruine, nici groază, nici teamă. Visul cel rău se risipise definitiv. Iar bucuria mea nu cunoştea margini.

O oră mai târziu, am ajuns la Scotland Yard. Portarul şi colegii mi-au adresat salutul obişnuit. În mod sigur însă s-au mirat oarecum de buna mea dispoziţie când i-am

întrebat cum le mai merge.

Ceasul meu era pe birou, în perfectă stare de funcţionare. Apoi am auzit paşi: venea Glenda Perkins. Am sărit în sus şi i-am ieşit în întâmpinare. A făcut ochii mari şi a zâmbit.

— Ei, ei, ce s-a întâmplat, John?

— Mă bucur că ai apărut!

Apoi m-am aplecat şi i-am dat o sărutare. Glenda s-a clătinat şi a suflat din greu, uitându-se apoi speriată în jur. Nu, nimeni nu ne văzuse. A şoptit înroşindu-se:

— Inspector şef John Sinclair, doriţi mereu să vă salutaţi astfel secretara?

— Numai în anumite zile.

— Şi care sunt acele zile?

— Asta, scumpa mea Glenda, urmează s-o stabilim cât de curând…

SFÂRŞIT